

**La política i
materialitat del
cos en l'acció
sociocultural i
educativa**

**MANIFEST EN CONTRA
DEL PROFESSIONAL O la guia
definitiva per a
“treballadores” dels àmbits
social, educatiu i cultural.**

**De la
performativitat a la
performance. Les aventures
i desventures d'una
educadora social
negra.**

COS OBERT; UN COS DESOBED IENT.

Maria Sharrobh Yàgara

**COS
OBERT;
UN COS
DESOBED
IENT.**

Maria Sharrobh Yàgara

Cos obert; un cos desobedient.
Maria Sharrobh Yàgara
mariasharrobhyagara@hotmail.com

Acompanyament: Comando Autònom Clandestí Anònim
Disseny portada i maquetació: Serving Cunt
Impressió: Descontrol

Primera edició: setembre 2025

*Aquesta publicació no disposa d'ISBN, dipòsit legal ni copyright.
Fes el que vulguis amb ella; copia, difon i comparteix lliurement.*

DESCARREGA'T GRATUÏTAMENT EL TEXT A COSOBER.TCOM

**Generalitat
de Catalunya**

*Aquesta obra ha rebut una beca de creació artística,
recerca i innovació del Departament de Cultura*

A la meva mare i el meu pare.

*A l'Amba, la Montse, en Toni, la Xènia, la
Thaïs, la Rita, l'Elenaska, en Pasqual, l'Eli,
na Fatou, en Paul, el Pedro, la Sara, el
meu oculista de confiança, la intel·ligència
artificial i totes les que m'acompanyeu.*

*La immolació sense públic és una mort estèril
o, potser, la millor de totes.*

EL CAPÍTOL SENSE TÍTOL; NOMÉS UN UDOL: UN DOL, UN PÈNDOL...

La meva història o com vaig esdevenir un dispositiu de control. El dia que ETA va matar a Carrero Blanco va néixer aquesta rosella vermella. Sens dubte, un bon dia per a les esquerres. Em dic Maria i així em va néixer la consciència¹. Tinc 52 anys i sóc la mitjana de tres germanes d'una família humil de l'interior de Catalunya. El pare, de Guinea Equatorial i el primer negre a arribar al poble, va morir quan jo tenia nou anys i, la mare, que fins llavors no havia treballat fora de la llar i catalana de tota la vida, va començar a compaginar feines a una casa de Sant Gervasi de Barcelona amb una de barrets. Ella ens deia que treballava a una

¹ El meu homenatge a "Me llamo Rigoberta Menchú y así me nació la conciencia" (1983), el testimoni de la líder indígena guatemalenca Rigoberta Menchú Tum que narra la brutalitat de l'opressió de l'estat i que em serveix per situar el llibre des de la primera frase. En el nostre cas, l'estat serà el professional.

casa de maturrangues i nosaltres ens volíem creure que maturrangues era un poble de Vic. Aquells primers anys van ser difícils. Ens veiem una hora i escaig a la tarda, després ella marxava al prostíbul de "Maturrangues" i, quan tornava, ja estàvem descansant. No havent dormit ni dues hores, a les 5 del matí ens feia un petó a cadascuna per marxar caminant fins al poble del costat. A tres quarts de sis agafava l'autobús de línia per arribar a la feina de Barcelona on, a banda de portar i passar a buscar els nens de l'escola, així com mantenir lluent la casa, s'encarregava -extraoficialment- de tenir content el senyor i, d'afegitó, cuidar l'avi Florenci; a més a més, feia el dinar i sopar de tota la setmana. Tenia traça perquè els meus avis havien regentat una fonda on ella va gatejar d'ençà que va néixer. Sempre recordaré l'àvia explicant que la mare, amb només vuit anys, ensarronava a tots els clients amb el seu somriure i els millors peus de ministre de la província. Haig de dir que, per bé que més endavant em vaig fer antiespecista i, per tant, vegana, estic contenta de conservar el receptari de l'àvia on puc trobar els detalls i les anotacions artístiques de l'escudella, la sopa de pa amb herbes, els famosos canelons de l'Enriqueta, el fricandó, la xatonada, els fideus a la cassola, els caragols a la llauna, les faves a la catalana o, entre moltes altres i segurament les meves preferides, les Torradetes de Santa Teresa. De

fet, quan amb tretze anys vaig començar a fer de “cangur” a les tardes, les famílies que ajudava em demanaven que fes jo mateixa el berenar de les nenes. En aquella època, la meva germana gran, l'Amba, treballava a una petita fàbrica tèxtil on més endavant perdrà la mà dreta amb una tisora hidràulica i jo, desafortunadament, anava diàriament a Vic per estudiar la secundària no obligatòria. Teníem la recent Llei de Normalització Lingüística i l'ensenyament en català encara s'estava consolidant. En Xavier i en Carles, que més d'un dia els vaig enxampar parlant bavorsament del meu cul, van ser els professors de l'institut que em van introduir a la preocupació pels drets laborals, la desigualtat, la lluita de classes i, òbviament, a la reivindicació d'un feminisme tímid que es centrava en el rebuig de la violència masclista o la disputa per a la conciliació laboral i familiar. Després d'uns anys intensos d'associació de veïns i militància efervescent a la Confederació Nacional del Treball (CNT-AIT), vaig prendre la decisió difícil d'abandonar la comarca i anar a viure a un pis compartit del Raval per estar connectada a totes les lluites que esclataven a Barcelona i, sobretot (suposadament), per a estudiar la diplomatura d'educació social; una nova titulació acadèmica que emergia davant els desafiaments culturals, socials i educatius del moment. Era l'any 92 i, a la vegada que hi havia una Barcelona oficial, (posa't) guapa i olímpica,

els moviments contestataris, antiglobalització i anticapitalistes preníem força enfront d'aquesta i les seves conseqüències, així com davant de les fastigoses celebracions del 500è aniversari del "descobriment" d'Amèrica. Entre espais okupats, grafitis clandestins, disturbis i assemblees, els anys de carrera van passar a una velocitat vertiginosa fins que, com en una pel·lícula dolenta de baix pressupost, el temps es va trencar. El 1996, en una mobilització de treballadores sexuals, em vaig ensopegar amb els crits de la meva mare. Òbviament, això no és notícia, com tampoc ho era que ens trobéssim en una manifestació o que tal com la veia la perdés de vista fins a l'endemà. Però aquest demà va ser diferent de tots els altres. El meu company de pis em va despertar curiosament tot dient-me: "Maria, la teva germana petita al telèfon"; "Gràcies; Montse?"; "Maria, la mare ha mort". *Silenci. Pausa. Silenci.* Em vaig quedar en xoc. Per aquelles fanfarroneries de la vida, la mare va morir en un accident de cotxe anant cap a "Maturrangues" després de manifestar-se per la seva protecció i la de tantes altres. La Paqui, com la coneixien els seus clients i companyes, va morir essent puta i, sabeu, hagués preferit que la matés un policia nacional; almenys així, la injustícia i la repressió continuarien alimentant el meu odi. Vestida de dol i com la mare ens va ensenyar, de seguida vaig començar a treballar d'educadora de carrer. Desenvolupava

accions artístiques i comunitàries per a identificar, conèixer i fer activitats amb els joves desmotivats que es passaven el dia fumant gallofa a la plaça del forat de la vergonya. *Sí, allà mateix on el 2006 va succeir l'escàndol del 4F (Sempre amb tu Rodri!)*. En un no res havia passat per entorns laborals tan diversos com el treball comunitari, un centre residencial amb infants i adolescents tutelats, diversos centres penitenciaris i un institut de màxima complexitat. Amb deu anys de professió quasi "funcionarial" no només havia oblidat les nits fredes de patates amb pell i cansalada o les sopes de pa i farigola del poble si no que em preocupava molt més dels meus drets com a dona i treballadora que no pas dels motius de la meva feina o de les que havien sigut les meves guerres col·lectives. Realment, els meus drets i les meves lluites eren més que compatibles, però el fet és que, mentre s'anava estructurant la meva professió, era aquesta mateixa consolidació la que minvava els MEUS orígens contestataris. Així és, les que havien sigut abans la meves baralles eren menys requerides perquè ja hi havia milers de professionals (com "jo") que, d'una manera més pulcra, educada i ordenada, "feien el mateix" que les reivindicacions activistes. Com un paper arrugat caigut en el corrent del clavegueram, en els darrers temps havia començat a parlar de "treball per projectes", d'"aprenentatge basat en competències" o de "gestió emocional" i,

evidentment, aquelles etiquetes no eren més que unes soterrades i sublims estratègies per garantir la lògica funcional del model productiu i el mercat de treball. *Saps què vull dir?*

L'adaptabilitat i l'ocupabilitat de les persones "vulnerables" amb les quals treballava van esdevenir la base de tots els suposats processos educatius que liderava. Treballava perquè qui acompanyava pogués treballar; tot girava al voltant del treball. Sempre feia el paper d'educadora agitadora, però, més que clarament i no sé exactament per què, premiava la quietud dels cossos i que totes les persones actuessin igual. Anhelava que la gent amb menys oportunitats amb qui feia feina es portessin bé o com jo considerava que ho havien de fer i, d'una forma més o menys explícita, la meua tasca es limitava a una rotunda canalització de la conducta dels altres mitjançant reglaments, registres, protocols, diagnòstics, etiquetes, disposicions en sèrie o el control del temps. Com si fos una cosa d'avantguarda, el primer que feia amb els grups que dinamitzava era fer una activitat per acordar col·lectivament les normes de funcionament i, per descomptat, això i tot el que he dit anteriorment ho feia amb una cara monstruosament amable. Ara, vist en perspectiva, crec que feia el mateix que fan les sectes per a persuadir a les persones. A través del "love bombing", els meus ulls encisadors i un entreteniment perllongat conquistava el cor dels

“usuaris” que, sota el fenomen pervers del vincle educatiu, generaven una predisposició emocional favorable (i incondicional) davant de qualsevol missatge i proposta que sortís del meu cos amansit. Una relació total de dependència on jo feia de referent, guia o, fins i tot, d’una espècie d’amiga i l’altre es convertia en engrunes per al meu ego. “Almenys a mi m’estimen” vaig arribar a dir a un professor de l’institut durant una reunió del claustre. Progressivament, m’estava allunyant de les persones amb menys oportunitats amb què treballava que, cada cop més, les veia com a cultures primitives que havien de ser equipades amb les meves ensenyances. Pensava, parlava i actuava per elles i, evidentment, donava més valor a les formes d’intel·ligència i comportaments de la classe mitjana blanca que a qualsevol altre. Per torna, la meua perspectiva era meritocràtica i, entre tantes altres atrocitats, associava característiques al gènere. *Que si tu dona tal, que si tu home qual*. Tal qual. El meu llenguatge “professional” era absolutament programàtic, numèric o desanimat i, quan no m’inventava conceptes imbuïts pel màrqueting educatiu, em dedicava a reproduir la cantarella dels termes de moda i obligatoris en els nostres àmbits. Era curiós com la meua comunicació tenia la capacitat d’aparentar opulència (semblava que deia moltes coses) i, a la vegada, posseïa la capacitat de xuclar, absorbir, agermanar o de buidar els

significats (articulava frases pomposes i no deia res). Revisc dia rere dia el dinar de Nadal on les meves germanes em van dir que parlava com un polític. Definitivament, aquella jove de poble i proletària havia canviat de bàndol. Ja no em reia DE les companyes patètiques de professió sinó que, al contrari, reia amb elles. Endemés, col·laborava amb l'estat formant part del seu engranatge o, -si és possible- encara pitjor, els serveis socioeducatius dels que formava part eren finançats pels bancs i traficants d'armes. Mentre feia apologia a la transparència, deixava de compartir certes informacions perquè eren incoherents o eren desaprovades pel gruix de les col·legues i, per altra banda, m'omplia la boca amb coses que no feia, però que quedava molt bé dir-les. Sobrevalorava l'impacte dels "meus" projectes amb avaluacions supèrflues o adulterades per les fórmules parcials dels finançadors i, al contrari del que esperariem de qualsevol persona polititzada, les meves accions professionals estetitzaven les lluites socials, festivalitzaven la protesta, així com promovien l'especulació i gentrificació del barri reivindicatiu que m'havia acollit a Barcelona. No volia acceptar-ho, però m'havia convertit en una institucionalitat contra-institucional. La prova definitiva era l'observació que em feia en Julio Rubio Gómez: "Maria, t'adones que policies, funcionaris de presons, vigilants de seguretat o, fins i tot jutges, ens miren amb recel perquè exercim el

mateix control i rol que ells, però sense que ho sembli? La meva graduació definitiva com a membre de l'exèrcit dels professionals de l'esquerra va arribar quan el 23 de maig de 2007 vaig plantofar una descomunal bufetada a una dona del carib a la que feia uns mesos que acompanyava. *En el fons, tant tu com jo sabem que li vaig donar un bolet perquè ella era més negra que jo.* Amb el cor totalment encongít, la meva sorpresa va esclatar quan, més que ella entrés en una picabaralla, m'escridassés o amenacés a denunciar-me, em va entaforar un petó als morros. *Ben bé que si la mare hagués vist aquell acte hauria sigut ella la que m'hagués endinyat una bona munió de clatellades.* I ja ni et dic el pare.

Adicionalment, lluny d'acomiar-me de la feina, aquell curs i degut (deien) a la posada en pràctica de "metodologies innovadores", vaig rebre el Premi a la Innovació Pedagògica del Ministeri d'Educació, Cultura i Esport del govern d'Espanya i la menció especial de la Fundació Jaume Bofill. Sembla que allò de ser dona, negra, de classe obrera i educadora social progressista realitzant projectes a través de la cultura era una bandera perfecta per a les institucions modernes. Sí, qui et parla, i a pesar de ser NEGRA, s'havia convertit en la millor representant del sistema i del feminisme blanc que Françoise Vergès anomena civilitzatori. Per a acabar-ho d'arreglar, aquell estiu va morir una tieta llunyana de la meva mare

que ens va deixar en herència els diners d'unes masies i explotacions agrícoles (i ramaderes) que ni sabíem que existien. Per si tot el que us he explicat era poc, ara també era rica.

Afortunadament (i aquí em dispenso a tirar endavant amb la meua història), feia alguns mesos que havia conegut la "pensadora" Beatriz Preciado (ara Paul B. Preciado). En aquell moment, ella estava obsessionada amb el gènere com a tecnologia de poder i, la pregunta que em feia recurrentment, era: "Maria, podria ser l'abandonament del què se li suposa a la feminitat l'estratègia més gran i radical del feminisme?" I és que Preciado no volia exemplificar el paper de la bella o la víctima que el circ binari de la diferència sexual atorga a les dones i "jo", que volia posar fi a la meua vida al servei de la piconadora de la indústria sociocultural i educativa, vaig trobar en ella i les seves idees una rotunda inspiració: PODRIA SER L'ABANDONAMENT DEL QUE SE LI SUPOSA AL PROFESSIONAL DE L'ÀMBIT SOCIAL L'ESTRATÈGIA MÉS GRAN I RADICAL DE L'ACCIÓ SOCIOCULTURAL I EDUCATIVA? Podria? Crec que sí, però, en el meu cas, abandonar la professió tenia un sentit més poètic que literal. Diferent del camí de Preciado, tocar el pirandó significava quedar-me treballant en el sector social, però fent tot el que estava prohibit en aquest; més que marxar, havia de provocar que el món socioeducatiu marxés. A favor meu, des del dia que era rica i ja no necessitava fer cap bilorda

per obtenir uns diners bruts, podia prendre el risc a què em fessin fora de qualsevol feina. Tot i això, experimentant les primeres conductes que no s'ajustaven al que s'espera d'una professional vaig adonar-me que, per tal de flirtejar amb tot el que estava vetat en l'àmbit sociocultural, em jugava a la contra el fet de ser una professional premiada i mediàtica. De fet, estava segura que, si la guardonada Maria Sharrobh Yàgara començava a fer coses –diguem-li– estranyes a les seves feines, aquesta continuaria rebent medalles sota qualsevol criteri estúpid d'innovació pedagògica. Conseqüentment, per fugir de la teranyina de l'àmbit social, necessitava tornar a ser invisible; per fugir de la institució en què m'havia convertit “calia matar-me”. La “veritat” és que no em sentia ni volia ser home, però influenciada per la “meva” nova amiga (la Preciado) i, sens dubte, en un rampell típic de les persones que tenim la lluna a Àries, vaig iniciar un procés immediat de transició de gènere. *No t'ho esperaves, oi? “Jo” tampoc; mai m'hauria imaginat que utilitzaria l'astrologia per justificar un acte extremadament impulsiu com aquell.* Hackejant el sistema i els arguments ultraseriosos que subjauen un procés de transició, m'emmerdava en tota aquella bogeria tan sols per tornar a ser anònima. El meu procés de transició no naixia d'un desig de ser home ni d'una incomoditat íntima amb el cos; el meu canvi de vorera “només” perseguia desaparèixer i, a més a més, resultava una

ofrena a la nova etapa al servei de la destrucció que en aquell moment s'iniciava. Vull dir, la consolidació d'aquest viatge corporal era la mostra definitiva que estava preparada per fer qualsevol cosa que apunyalés les professions de les que aquí parlem. D'afegitó, tenia la fantasia borda (i presumiblement sense sentit) que allò que podia fer més mal al món social feminitzat podria ser –precisament– un “home” controvertit, negre i barroer. Curosa, perquè la família no es preocupés davant la meua desaparició vaig dir a les germanes que marxava a l'amazona per defensar els drets dels pobles indígenes així com lluitar contra la desforestació i el canvi climàtic. Transitar és posar el cos en disputa contra el règim de la normalitat i, clarament, cada cos en transició inventa el seu propi procediment que, endemés, acostuma a no ser recte. En el meu cas, varen ser quatre anys de dolors i conquestes fins que em vaig mirar al mirall i no em vaig reconèixer. Primer, la veu se'm va esquarterar. Després, va arribar l'acné, va desaparèixer el període, i el clítoris va créixer esdevenint més sensible. Finalment, la mastectomia, la cirurgia de tòrax o treure'm els putos pits va ser el pas quasi concloent. D'aquesta manera, la Maria va dissipar-se fins avui; que faig tot això públic. HO SENTO AMBA I MONTSE. Ho sento. Disset anys més tard us confesso que mai vaig marxar al Brasil; espero que entengueu la meua incomprendible decisió. Altre cop, ho sento.

FER BALLAR EL CAP. L'ESCRITURA ÉS RUPTURA; ESCRIPUTA!

Una text per expulsar. D'aquella primera època, a mi que m'encanta caminar i m'havien impactat materials com "Wanderlust: A History of Walking" o "Walkscapes: El andar como práctica estética", recordo – per exemple – la nova dimensió que prenia passejar. Primer, la fantasia d'aprendre a caminar (o mirar) com un "home" i, segon, la incòmoda sensació de ser perseguida pel carrer es va convertir en una provocadora sensació de deserció i llibertat. Era divertit sentir els privilegis de ser home a la vegada que, potser per ser negre (qui ho pot dubtar), també em sentia absolutament sospitós. *T'has plantejat mai com de perillós és jugar al Pokémon Go si ets negre?* Bé, més que allargar-me amb detalls que ben segur us avorririen, us informo que, des d'aquí, em dispo

a compartir-vos la meva segona història; aquesta (perversa), la de l'home negre i ric que es diu Pep. Tot i això, en aquest capítol em dispo a fer una pausa a la meva trajectòria per acollir la voluntat descriptiva d'aquesta secció; el fragment que tens a continuació es fa per explicar-te com s'escriu el material que tens davant. Hem entrat a sac, oi? Sense filtre ni aturador. Sense colador, però, aquesta vegada, amb paracaigudes i protecció. Sí, senyora Enriqueta, em faig conservador. Dic aquesta vegada perquè, aquesta vegada, abans de començar a fer i dir beneiteries, T'ESTIC EXPLICANT QUE DIRÉ I FARÉ BENEITERIES I, PER TANT, EL FET D'AVISAR-TE SERÀ (o -almenys-hauria de ser) UNA CONTENCIÓ DIRECTA AL TEU JUDICI I ESCARAFALLS DAVANT D'AQUESTES. *Si sabem que alguna cosa o expressió és una beneiteria (una ficció), la beneiteria té menys efecte, no?* La pregunta que ens podríem fer és: per què aquí ens posicionem en la beneiteria? En primer terme, un capsigrany [Aquest sóc jo, jo, jo, jo...-Ho "has" de llegir com si cada "jo" el digués una persona diferent-] ha de dir bajanades i, en segon, aquesta narració és un intent de portar tota una sèrie de posicionaments incendiàris a l'escriptura; dels quals el primogènit és, precisament, la beneiteria. Pensaràs que sóc un carallot si crec que la beneiteria és política i revolucionària, però sí, per a mi -avui i en el nostre context- ho és! En conseqüència, queda ben explícit que aquest

material no té cap pretensió de veritat i, –altre cop– en conseqüència, no reclama que li portis o argumentis la contrària. *No cal portar la contrària a una cosa que només es fa per portar la contrària.* De fet, seguint a Roland Barthes, aquest text està més pel gaudi (la *jouissance*, la incomoditat, la desestabilització) que pel coneixement que pugui establir (el *plaisir*, el confort, la confirmació de les expectatives). El conglomerat de paraules que tens entre les mans el fem o l'intentem fer sense pensar, tal com raja, sense prendre decisions, allunyat de qualsevol autoria o control... Com si fos l'aigua, que sempre troba el seu camí i mai no discuteix, aquest aglomerat –senzillament– flueix i erosiona. De la mateixa manera que el text que aniràs trobant a continuació proposa atrofinar el meu cos (i el teu si t'animes) per tal de trencar els pactes morals i ètics d'activistes i professionals dels àmbits social, educatiu i cultural, la forma d'escriure que “exercim” aquí també requereix veure's afectada per una politicitat específica. Així doncs, escric i parlo estrany o diferent dels textos que llegim perquè porto (o intento portar, i això ja no es porta) els posicionaments polítics a l'escriptura i, aquests, s'han de fer/executar més que explicar. M'explico? Vejam, en la mesura que qualsevol descripció, simbolització o explicació d'un concepte o d'una acció és falsa, reduccionista i fragmentada, l'escriptura LA FAIG

ACCIÓ amb la il·lusió que el mateix acte d'escriure t'expliqui més coses que qualsevol possible explicació; és clar que –sense voler– puc explicar coses, però sabent que explicar-les és, senzillament, esmicolar-les. Al cap i a la fi, l'explicació de què és una muntanya sempre quedarà molt lluny del que és una muntanya. A més a més, explicar les coses denota superioritat moral o pedagogia i, consegüentment, com deia Ferrer i Guàrdia, dominació i ensinistrament (*un hobby que, almenys aquí, haig de fer veure que no m'incumbeix o m'interessa*). No et pensis que estic buscant aquella cosa colonial, infecta i pútrida de la coherència, en aquest indret (o indrets hauria de dir) la congruència és rància; és a dir, com el vi ranci, és fermentada, torrada, dolça i amb prou contingut d'alcohol per mantenir-te eufòrica! Més que vi ranci, a aquest text li interessa esdevenir vi agre (Viagra també!), suor agra, alè agre o, perquè no, esperma agre: que el contingut d'aquest objecte (potser li hauríem de dir subjecte), sigui aquella acumulació de saliva viscosa blanca, quasi sòlida, que algunes meravelloses vegades s'acumula a les comissures de la boca. Volem posar la forma del text al servei del que investiguem i, això, en el nostre cas, és tan fàcil com ofensiu. De fet, qui sigui que escriu aquest material pot arribar a ser força ofensiu, però, com diu la Brigitte Vasallo, això no és un llibre (*diguem-li llibret*) per fer amigues, és, com diu Maria Galindo, una

escriptura per incendiar. La meva aportació absurda i -quasi sempre- no culminada, és -com deia Groucho Marx- molestar el màxim possible de persones. En aquest sentit, la imbecil·litat, l'humor negre o, més encara, la pràctica del poshumor són una ferramenta clau per vomitar aquestes lletres, així com per trencar els passadissos estandarditzats de l'acció social, educativa i cultural que ens empresona. Si puc dir una mentida, confesso que no sé per què continuo escrivint. En general (com gaudeixo generalitzant), la gent (la gent) no llegeix i, menys, assajos sobre temes polítics i, molt menys, assajos on no trobaran classificadament tot allò que volen llegir. La gent (LA GENT) vol alimentar el seu ego i els seus punts de vista; la gent (LA GENT) vol seguir grans gurús i les seves receptes màgiques o, la gent, vol apropiat-se de coses fàcilment digeribles i aplicables que facin la seva feina més aguantable o, en el pitjor dels casos, més creativa, més emocionant o, encara pitjor, més "instagramejable". *Escolta'm, si això és el que busques, un tou de recursos, activitats, bones pràctiques, guies pedagògiques que, a més a més, siguin com focs artificials, estàs fora de lloc. De fet, només que sàpigues el que busques o tinguis clar el que fas, estàs fora de lloc. Canviant de tema, deixa'm preguntar-te si no trobes que és una tortura que tots els textos actuals hagin de començar situant o explicant des d'on s'escriuen.*

Al revés, diuen que aquell material pot ser confús o impossible d'entendre; però no és comprendre'ns o explicar-nos les coses un producte, necessitat i desig de la moral blanca? Aquest "erbill" gira l'esquena al culte i predomini del fet racional, intel·lectual i cognitiu; aquest "erbill" ens vol expulsar de la colonialitat-modernitat del saber o de l'apropiació cultural; i, sobretot, aquest llibret persegueix l'abandonament de la literatura com a tecnologia de poder. Assumint que tot això són impossibles, elaborem aquest material escopint paraules malsonants, ridícules i poc usades en el treball social; menystenint la grandiloqüència de la retòrica i l'argumentació; escapant de frases intel·ligibles i lògiques; i boicotejant la narració amb parèntesis o anècdotes que puguin esfondrar el fet lineal i trencar la veu principal o dificultar la lectura, així com explorar el que ens regala l'acció col·lectiva d'escriure. AQUÍ SOM MOLTES VEUS INCONTROLABLES [*Farsant, això ho dius perquè el fer col·lectiu sempre té bona premsa* – Ho "has" de llegir com la veu d'aquella sòcia d'una cooperativa de la Xarxa d'Economia Social i Solidària]. Ja que no puc deixar de ser un farsant de la cultureta, la "meva" voluntat, totalment secundària, és fugir de la pandèmica i benintencionada narrativa dels àmbits social, cultural i educatiu, així com refusar les normes de l'acadèmia. De fet, m'inspiro en Zoe Told i Alexis Pauline Gumbs per "crear" coneixements

diversos que reconeixin el pensament indígena i que no alimentin el colonialisme de la universitat o de la norma citacional. En aquest sentit, i tot i que no he sabut deixar de fer referència a homes blancs (*almenys alguns com Foucault, Debord o Deleuze eren gais*), no citem seguint el model APA (*que si no saps què és no et preocupis en absolut*), m'invento cites que mai han sorgit de la boca o ploma de determinades autors o, fins i tot, ens inventem autors i les seves aportacions; especialment, dones africanes discapacitades que, en sumar una perspectiva feminista descolonial i no capacitista, són les que donen més caixet i confusió a una escriptura "blanca", "fal·locèntrica" i "burguesa" com la meua que, no estar de més dir, és la més freqüent també a la universitat (quant a blanca, fal·locèntrica i burgesa). *Per cert, si et penses que per tenir la pell negra he oblidat que el món occidental m'ha fet blanc és que vas ben equivocat*. Per acabar-ho d'adobar, i això no només és diferent de la universitat sinó que, a més a més, desperta la histèria a doctors i companyia, no segueixo un únic corrent ideològic i, damunt, la majoria dels que m'influeixen no els he estudiat en profunditat. L'anarquisme, les teories feministes queer i crip, així com la descolonialitat i el surrealisme formen un collage amb milers de retalls descontextualitzats que no estaven predestinats a ballar abraçats. El nostre triomfalisme (tant amb

la nostra tasca com amb aquest text) és, o ha de ser, el de no ser portaveus de ningú (ni de nosaltres mateixes si es pot). No hi ha cap mètode ni metodologia, però, perquè no, coquetegem amb les metodologies de la decepció, les metodologies subnormals i les metodologies carronyeres. Tornant al tema [*però quin tema?* –Ho “has” de llegir cridant com un lector perdut–], friso per “tenir” un món prou diferent de l’actual perquè un dia no sigui necessari exposar des d’on s’escriu o no sigui necessari posseir la veritat. JA SABEM QUE DISCREPEM i, tot i que el nostre pensament hagi sigut embotit des de fora, aquesta és la gràcia: pensem, parlem i vivim diferent. *Aquest material no és la raó, és ciència-ficció, anul·lem la nostra opinió o llancem-nos pel balcó.* Seguint a Agnès Varda, faig un acte d’“espigolatge” i arreplego allò que uns altres han abandonat o menysvalorat. Sí, m’alimento de coses mortes i, ja que introdueixo l’alegria per a les coses que són innecessàries, espero que deixis les teves necessitats de banda. No m’interessen (les necessitats), ni tan sols les meves (almenys quan treballo o escric) i, si això és mentida o veritat, no crec pas que sigui un fet destacat. Com vas intuïnt (*si és que estàs intuïnt alguna cosa més que les ganes d’abandonar la lectura*), aquí no vens a comprar-nos res, aquí vens a empenyar la gata i, has d’entendre, que la gata ets tu! L’aspiració d’aquest material (hipòcrita i

arrogant; tant “jo”, l’aspiració, com el text) és aconseguir un producte inacabat i brut que no sigui adient pel consum i pel sistema. De fet, com a fillastre de l’anarquisme, aquest text lluita contra tot atractiu, fins i tot, contra l’atractiu de no ser-ho; aquí, igual com no es derroca el sistema, no es fetitxitza la protesta. El repte és que en cap moment tot això soni a llibre d’educació, cultura o autoajuda; si sembla o semblo això, hauré mort i, qui vull que mori ets tu. Això és un exercici d’imaginació o (SOBRETOT) d’acció política i, per tant, aquí ve la sorpresa, un exercici que depèn més de tu que de mi. *Hòstia! Quina angúnia pensar que ni el que resulta d’aquí depengui de mi, no?* Segurament no t’interessa, però en la mesura que el que resulta és conformat per molts més altres elements (situacions) dels que faig (o proposo), sempre he pensat que és més important el que faig que el que resulta. Tot i això, ara escrit aquí, pensar que el que faig és més rellevant que el que resulta és eixordador. Per altra banda, pitjor (potser) seria pensar que el que resulta és perquè JO (que no existeixo) he fet tot un seguit d’accions anteriors perquè allò resulti, oi? No ho sé, però puc afirmar que quan la Maria treballava, aquesta feia moltes menys coses de les que deia que feia i, a la vegada, feia moltes més coses de les que ella pensava que feia. Ara bé, el que resulta té relació amb les poques coses palpables que sé que faig o amb les infinites

que no sé que faig? Altre cop no ho sé, però
POTSER EL QUE RESULTA –DEFINITIVAMENT– TÉ A VEURE
AMB LES PARAULES QUE UTILITZEM PER “DESCRIURE”
QUALSEVOL COSA QUE SUPOSADAMENT SUCCEEIX. Segui
com sigui, ESCRIPUTA no és només un homenatge a
les que han sigut, són i seran putes; escriputa ni
tan sols és només una forma d’escriure que ha de
ser marrana, desconcertant i puta; ESCRIPUTA ÉS,
per sobre de tot, LA NOSTRA REVERÈNCIA A AQUELLES
PENSADORES FEMINISTES QUE PORTEN ALLÒ “DEL FET
PERSONAL ÉS POLÍTIC” A LA NARRACIÓ. Relats
regurgitats en primera persona on el que és propi
sustenta la teorització i amb el que les autores
es i ens desbudellen. En el meu cas, la porta
d’entrada a aquestes maneres de fer i, per cert,
la persona que em va presentar a Preciado, va ser
Virginie Despentes i el seu “Teoria King Kong”.
*Amiguís, sempre recordaré aquella nit i aquell
improvisat trio de fantasia.* La veritat és que
m’agradaria escriure des d’on ho fa ella i tantes
altres, però haig d’entendre que “jo” no sóc elles
i, categòricament, no em pertoca escriure com
elles ho fan. Així doncs, ara que –per fi– sóc
“home” i, en conseqüència, represento el mal,
decideixo (i així ho veuràs a continuació) fer
“recerca” sense fer cap referència a la meua
història personal, ja que, tot i que em conforma,
no és significativa i, a més a més, utilitzar-la no
és altra cosa que una pollosa estratègia per
conquistar la teua empatia, la teua condescendència

o, inclús, per a humanitzar-me. *Quin puto fàstic ser humà*. Seguint el senyor Zizek, que diverses col·legues m'han dit que no el puc citar en un aparent text feminista com aquest, puc dir que no m'interessa el meu interior perquè aquest és la mentida que construeixo per poder viure amb la misèria de la meua vida i, encara més ronyós, per estovar-te! La "meua veritat" està fora (són els meus actes) i, d'aquesta manera, abandono allò "del fet personal és polític" per situar-me en la cosa impersonal que també té un gran potencial de lluita. Copiant a Andrea Fuentes, l'impersonal és la dimensió que intenta fer-se des d'una mirada desarrelada de possessions personals per florir en el que, Simone Weil, descriu com l'absència de lloc. Vinga va, SEGUIM, escriuré des de fora de mi o, si això sona a impossible o massa espiritual, intentarem escriure sense esforç i sense mi; COM SI L'ESCRITURA TINGUÉS MÉS VIDA QUE EL MEU INTERIOR I, per regla de tres, TINGUÉS ELLA (L'ESCRIPUTA) EL TIMÓ DE CAP A ON ANEM, SI ÉS QUE ANEM ALGUN LLOC. Fem ballar el cap, ballem!

LA “MEVA”

SEGONA HISTÒRIA.

La meva història o com vaig esdevenir un artefacte per a l'agitació. De vegades l'escriptura no arranca i, en lloc de forçar-la, em poso a esperar-la. L'espero, l'estic esperant. Continuo esperant, l'espero i manifesto que estic més que content que cada hora d'escriptura d'aquest text sigui acompanyada de dues, tres o quatre hores que no faig res; de perdre el temps. Allò (fastigós) que de vida només n'hi ha una (mentida!) se m'escapa fent petites migdiades a tota mena de llocs que no han sigut dissenyats per a dormir, així com mirant les musaranyes o “shorts” del “youtube” (maleïda droga!). Mira, tinc una idea, vaig a fer-me el mort i vejam si, quan jo no hi sóc, l'escriptura apareix. De qui va ser la idea de fer un llibre que hagi de crear-se espontàniament, sense esforç i a on jo no tingui gaire cosa a dir sobre el seu esdevenir? Com un

“erbill” es pot escriure a si mateix? No ho sé, però d'ençà que vaig abandonar la Maria i només treballo amb professionals enlloc d'usuaris, conec molta gent que estarà ben cofoia que jo, que no existeixo, no estigui present ni en el “meu propi llibre”. Com menys aparegui en Pep, millor.

Pensaràs que sóc un exagerat, però ja et dic que he oblidat, i no perquè siguin fàcils d'oblidar les seves cares, les incomputables persones que matarien (em matarien) perquè jo no fos aquí (i a tants altres llocs). Així és, a la vegada que durant els últims deu anys de trajectòria he anat sumant reconeixements així com alguns pocs i efervescents seguidors de les ximpleries que faig quan realitzo formacions (cinc o sis persones cada any), vaig o es van (*no seré tan pretensions de pensar que el mèrit és meu*) multiplicant exponencialment les persones que m'odien i em volen bistec. Això és perquè des del primer dia que faig formació per a estudiants i professionals (sempre al voltant de la revisió del rol, cos i mirada), una gran majoria d'aquests no queden joiosos amb l'espai antipedagògic que faig o proposo. En altres paraules, es caguen amb la meva puta mare i, ni més ni menys, aquest és el punt de partida del material que “aquí tot just comença”. La primera vegada que vaig viure en primera persona una formació que interpel·lés la comoditat dels cossos va ser a primer de carrera d'educació social. L'admirat Xavier Gimeno, a l'assignatura

Psicologia dels grups i de les organitzacions, s'asseia a qualsevol lloc de la sala i es quedava en silenci per tal de, brillant i –de vegades– incomprensible, interactuar amb algunes de les coses que passaven a través de preguntes, anècdotes o accions aparentment descontextualitzades. Amb el pas dels anys i quasi sense adonar-me'n, vaig anar introduint aquesta estratègia pedagògica en les meves pràctiques professionals que, una dècada més tard, vaig descobrir que alguns li diuen “Training group”. I és que a mitjans dels anys seixanta Carl Rogers i Kurt Lewin prenen consciència que quan s'enfronta als membres d'un grup –d'una manera més o menys objectiva– amb la realitat de la seva pròpia conducta i els efectes d'aquesta en els altres i, sobretot, quan aquestes persones participants accepten de manera no defensiva les dades que se'ls hi proporciona, se'ls convida a aconseguir un profund i significatiu coneixement de si mateixes, de com reaccionen els demés davant d'elles, així com de la realitat del grup humà en general. En el meu cas, que –cada cop més– he anat descuidant el fet de proporcionar dades objectives o que l'altre no se senti atacat, qualsevol formació per a estudiants o professionals dels àmbits que ens ocupen la “desenvolupo” mitjançant un pretext (futbol, teatre, hort, un passeig per la ciutat, cuina...) que, a la vegada que té valor en si mateix, atresora la facultat de regalar-nos

infininitat d'informacions que emergeixen. Que cuinem juntes provoca que succeeixin coses. Així és, durant qualsevol activitat emergeixen unes informacions o situacions que, en la mesura que es repeteixen, són rellevants o, si vols, utilitzables per “confrontar” els grups i els seus integrants. Parlo de coses senzilles com –per exemple– que, mentre es desenvolupa qualsevol pretext o activitat de les que hem anomenat, hi hagi tres persones que no se separin ni un moment entre elles; que una persona que aparentment no està constipada estosseguí més de vint-i-quatre vegades en una hora; o que una persona socialitzada com a home parli cinc vegades més que tota la resta. El “procediment” és senzill. En un principi, les informacions que sorgeixen no tenen pes, color ni direcció i, a mesura que van avançant les hores (els minuts o les vegades que em trobo en aquell lloc i amb aquelles persones), algunes d'aquestes (informacions) van agafant consistència a causa del fenomen de la reaparició. Vull dir, no és només que jo entri en un espai formatiu i comenci a repassar els esdeveniments que en relació les meves experiències i posicionaments polítics em sembla que són significatius (per exemple, quantes vegades parla cadascú), sinó que també em deixo embadalir per coses que, tot i que aparentment no tenen cap valor o interès, la reiteració les porta a escena de manera delicada o brutal (per exemple, que el mateix bolígraf caigui a terra set

vegades). Edmund Husserl ho va denominar fenomenologia i es “tracta” de centrar-se en el fenomen, situació o esdeveniment tal com es dona; és a dir, desvestit de qualsevol lectura, creença o prejudici. En aquest sentit, per què succeeix una cosa o, fins i tot, quina intenció té aquesta cosa per a succeir, és menys important que la mateixa cosa o que la recurrència d’aquesta. Val a dir (i ja per anar acabant amb aquest tema) que mai una informació és norma (serà –si de cas– que no “sóc” capaç de veure o recollir suficients excepcions) però, justament en el moment que ho sembla, que sembla que és norma, és quan “confronto” al grup o a una persona amb aquesta informació saturada. *M’explico? No, oi?* D’això es tracta, però deixa’m recordar dues anècdotes per tal d’intentar il·lustrar-ho. La primera historieta va passar a Castelló: després que la Zaira mirés (o almenys vaig comptar jo) fins a nou vegades els peus de les seves companyes i, endemés, fes un comentari “random” sobre el calçat d’una d’elles, vaig preguntar-li si podia anomenar el model, marca i color de les esportives de cadascuna de les seves vint i llargues companyes amb els ulls tancats. Per a sorpresa de totes, la resposta de la Zaira va ser: “sí clar, sense problema”. Rodejada de les expressions incrèdules de les companyes, la Zaria es va cascar la llista de tots els models, marques i colors de les vambes de les companyes arrancant una ovació que, com

pots imaginar, encara ara és inoblidable per a qualsevol de les persones que estàvem en aquella sala. No és que jo observi on mira la Zaira, que també (com intento observar on miren totes les persones amb les què “treballo”), sinó que una acció de la Zaira (mirar les sabates de les seves companyes) és prou repetida com per a donar-li volum o reconeixement. *Fascinant, no?* La segona historieta va passar amb dos grups de joves del moviment del lleure educatiu de la Catalunya interior que em van demanar una formació-assessorament per tal de pensar (deien elles) en una ciutat més inclusiva. Recordo que vaig arribar tard i que els joves estaven clarament dividits en dos grups. Sense fer res per trencar amb aquella ocupació i rodejat d'un soroll quasi poètic vaig anar preguntant i aprenent el nom de cadascuna de les persones. Més enllà de l'estranyesa que em va provocar el fet que de les cinquanta persones a les quals em vaig presentar “només” tres s'interessessin pel meu nom o que entre tants monitors d'una ciutat d'acollida com Manresa solament hi hagués una persona negra (que era adoptada), el que “em va cridar més l'atenció” va ser adonar-me que, mentre m'aprenia els noms de tothom i ells seguien a la seva, absolutament cap jove dels presents es va apropar a un altre que no conegués. Sense pensar-ho gaire i aprofitant el silenci que es va anar component, vaig preguntar: *hola, Jordi; has mirat a la cara d'alguna persona*

que no conequis i amb la que figuradament vens a compartir tota la tarda per pensar com podem fer una ciutat més participativa? La resposta va ser un tímid no i, així, vaig anar preguntant la mateixa qüestió a cadascuna de les participants obtenint sempre la mateixa resposta: NO. Davant de cinquanta respostes idèntiques (*allò de la informació repetida*) i –altre cop– SENSE PENSAR, vaig dir: “sabeu, digueu a les vostres famílies que haver anat al cau durant tants anys no us ha ensenyat res important per a les vostres vides; “jo”, tot i que queden més de tres hores per plegar i he cobrat 800 €, dono la sessió per acabada. Marxo”. *Fills de puta vaig acabar dient quan travessava la porta.* No et pots ni imaginar l'allau de trucades i queixes de mares i pares que van arribar a l'ajuntament durant el cap de setmana. De fet, la setmana següent, un grup de famílies em van fotre una pallissa pel carrer. [*Exagerat, què són dues costelles trencades? – Ho “has” de llegir com l'avi que va viure la guerra*] En resum, la meua “destresa” com a “formador” consisteix a saber capturar instants rellevants (o no), emmagatzemar-los i estar atent de quins es repeteixen per tal de retornar-los al grup. Segurament aquell dia vaig cometre l'error imperialista i esquerranós de pensar que saludar o mirar a una persona que no coneixes és millor que no saludar-la (especialment si ets un jove que et dediques al lleure), però, en aquest punt, el que

m'interessa explicar-te és que, també aquell dia, sorprès amb la magnitud de les reaccions i la quantitat de denúncies, VAIG COMENÇAR (perquè no) A COMBINAR AQUELLA RECOL·LECTA I RETORN DE DADES "PURES" AMB LA VERBALITZACIÓ DE BAJANADES I LA TEATRALITZACIÓ D'ACCIONS PROVOCADORES; la idea era dir i fer coses "estranyes" per denunciar situacions o -tan sols- per l'efecte i possibilitats que aquestes podien generar en els altres. Es tractava (i es tracta) d'anar en contra de l'statu quo. Per posar algun altre exemple, recordo quan a una xerrada per a un grup de cinquanta "dones" activistes joves vaig expressar que estava molt content que els que estàvem a la taula realitzant les "ponències" fóssim només homes; recordo quan a un màster de la Universitat de Barcelona vaig expressar que intuïa que, en ser la majoria dones llatines, no devien saber el que era una "GoPro"; o, aquesta vegada en el mòdul de grau superior d'integració social, recordo quan li vaig dir al professor que m'acompanyava, el tutor del grup, que les alumnes l'estimaven més que a les altres "profes" perquè ell anava amb cadira de rodes. Des de la resposta bèl·lica dels monitors de Manresa i les seves famílies, a banda d'incorporar a les formacions les accions absurdes o violentes que us he esmentat, vaig començar a realitzar una enquesta minuciosa amb totes les persones que participen de les "meves" formacions. En data de 10 de setembre del 2025, en ple procés

d'escriptura d'aquest text, de les 21.076 persones que des del 2015 han tingut la mala sort de fer una formació amb mi, es conclou que: el 86% dels participants no estan gens satisfets amb els continguts i la forma de presentar-los; el 67% marxen de la formació abans que acabi; i el 26%, marxin o no, m'insulten (13%), m'escupen (7%), m'empenyen (4%) o em peguen (2%). I sí, a la teva pregunta, et responc que hi ha hagut una persona (un déu) que abans de marxar de la formació ho va fer tot: va denigrar-me, va escopir-me, va estimbar-me i va atonyinar-me. *Disculpa que parli tant de mi, però és que -tot i que intenti el contrari- no sé fer una altra cosa (no sé si a tu et passa)*. Deixa excusar-me també pel fet d'utilitzar números i estadístiques en aquesta imprecisa publicació, però em semblava una llàstima no fer valdre el seguiment conscienciós que he fet de tantes formacions al llarg dels anys. De fet, segons el reconegut catedràtic de la Universitat Autònoma de Barcelona Mateu Marcé, posseeixo un material tan rellevant com per revolucionar el sistema educatiu de la majoria de països. Personalment, que no sé si diria tant, sé que treballar la revisió del rol i cos professional des de fa tant temps (tantes vegades i amb tanta gent) pot donar una perspectiva més que rellevant sobre les situacions-cossos-maneres actuals del sistema educatiu, així com de la indústria cultural i social. És a dir, LES INACABABLES

FORMACIONS QUE HEM REALITZAT AMB PROFESSIONALS ENS PERMETEN PARLAR DE L'ESPÈCIMEN, PROTOTIP O PARADIGMA A QUI LI DIEM PROFESSIONAL. Per altra banda, són precisament les dades aberrants que presento les que em fan ensumar que, SI EL QUE ESTIC FENT A LES FORMACIONS PROVOCA TANTA COÏSSOR, POTSER (potser) ÉS NECESSARI –encara que sigui en contra de la meva voluntat– CONTINUAR FENT-HO I, FINS I TOT, “ESCRIURE” AQUEST LLIBRET PERQUÈ EN QUEDI CONSTÀNCIA. La pregunta que no parava de fer-me era: què faig tan malament, greu o ofensiu a les formacions perquè la gent marxi o em vulgui pegar? Què faig per esdevenir objecte d'odi? Molt resumidament, i com potser ja pots anticipar, fer el ximple o no fer el que fem habitualment en aquests àmbits genera una tensió irrefrenable. Fixa't (atenta i –tant de bo– perduda lectora) que no parlo de “dir coses que no es diuen normalment”; i és que les paraules, que són un gran mecanisme de control, no deixen de permetre una distància que facilita percebre la realitat de manera estovada o ficcionada. La paraula és un un simulacre que ens regala continuïtat o un món simbòlic on s'està d'allò més segur i protegit. Al revés, DAVANT D'UN FORMADOR, EXPERIÈNCIA O ESPAI “PEDAGÒGIC” QUE NO DIU O, ESPECIALMENT, NO PROPOSA (ES PRESENTA) O FA EL QUE NOSALTRES (“ELS PROFESSIONALS”) CREIEM QUE AQUEST HAURIA DE PROPOSAR O FER, S'IMPOSA UN ESTAT D'IRRITACIÓ QUE CONDUUEIX INDETURABLEMENT A LA BATALLA CONTRA

AQUEST O EVOCA A LA DESBANDADA (A LA FUGIDA). En relació amb això, i tot i que durant les formacions no paro de repetir que –òbviament– no estic en possessió de la veritat i que tot el que faig és una petita farsa per tal d'ampliar la nostra mirada i provocar noves preguntes, el 92% de les persones enquestades en l'estudi que us he citat expressen que volen o intenten fer-me veure que estic equivocat en la majoria de les coses que dic, proposo, presento o faig. Així doncs, sembla més que possible que les persones que actualment treballem en els àmbits sociocultural i educatiu tinguem un pànic enorme a reconèixer opinions que siguin diferents de les nostres. *A tu et passa o què? Segur que no!* Seguint el treball de Simone Korff-Sausse i en la mesura que –com ja he explicat– durant les formacions el meu cos es dedica a fer despropòsits allunyats dels estàndards avorrits de la professió, puc dibuixar la suposició que jo, que no existeixo, puc ser vist com un monstre que cal evitar de totes totes. Així és, la diferència que encarno durant les formacions interpel·la profundament els “BONS professionals” que, irrefrenablement, brollen esglai, esfereïment i esgarrior davant la possibilitat que el meu cos (o alguna cosa de les que fa) desestabilitzi el sistema de normes de la professió o que, fins i tot, que el meu cos (o alguna cosa de les que fa) els hi recordi la seva artificialitat o fragilitat. D'aquesta manera, la

“meva” hipercorporalització absurda i no normativa, totalment llunyana a les lleis hegemòniques, esdevé un mirall incòmode que, a la vegada que revela els fragments que els professionals rebutgem o amaguem de nosaltres mateixos, destorba el lloc, normalitat, coneixement, autonomia i productivitat de la figura del professional. Al capdavant, i dic al capdavant per no dir en resum, MENTRE LA MAJORIA DE LES FORMACIONS, VEUS, PRÀCTIQUES O LITERATURA DELS ÀMBITS QUE ENS OCUPEN ES FAN PER PERFILAR, SOSTENIR, REPRODUIR I RETROALIMENTAR ELS NOSTRES CONEIXEMENTS AIXÍ COM LA MAQUINÀRIA SOCIOCULTURAL DE QUÈ FORMEM PART, la formació que he desenvolupat durant l’última dècada O AQUEST ESCRIT ES FAN –contràriament i sabent que és un impossible– PER INTERROGAR O DESTRUIR TOTA AQUESTA ARQUITECTURA. En aquest sentit, la gent (la gent) es pensa que a mi em dona morbo ser provocatiu, però no! Estic fins els ous que la gent s’enfadi! El “jo que no existeix” (el que li dieu Pep i es deia Maria) és un torronet de sucre (*un sucre moreno*) que vol ser i sentir-se estimat! Òbviament, el més estimat, però a les formacions o aquí mateix, això ho intento deixar de banda i, més que entendre tot plegat com es veu que avui és obligatori entendre–ho o com Despentès entén el porno (un espai de seguretat –imposat i precuinat– on els homes s’empalmen i les dones es corren), ho entenc com Diana J. Torres entén el pornoterrorisme. És a

dir, la formació de qualsevol “professional” i aquest material és o hauria de ser una reacció radical a tots els sistemes opressors: uns, altres i els de més enllà. No caldria ni dir que, aquest assaig que ningú ha demanat, (repeteixo) que ningú ha demanat, té la pretensió de tornar-te a deformar la mirada i el teu cos. Una formació o, ho sento senyora Enriqueta pel fastigós joc lèxic propi de la modernitat, una deformació.

EL COS ÉS SOBRE EL QUE ELS PODERS ACTUEN.

Productors d'humanitat falsa. Arribades a aquest punt i sabent que l'anàlisi que utilitzem a continuació és una perspectiva occidental i eurocèntrica (absolutament reduccionista), ens va fantàstic definir la tesi d'aquest "estudi" a través de la teoria de la performativitat de Judith Butler. Segons aquesta, el gènere no és una categoria predefinida, natural o fixa, sinó un constructe social (colonial, segons María Lugones, Oyèrónké Oyèwùmi o Samay Cañamar) que es crea i es reafirma a través de la repetició de comportaments, qüestions lèxiques, gestos, tècniques farmacològiques i audiovisuals, així com diversitat de normes que segueixen les expectatives socials. Així doncs, i mereixedora d'un "oscar" a la millor actriu, actor, actori o acter (*si coneixem el llenguatge inclusiu utilitzem-lo*), ser home, dona o el que vulguis-creguis-digués ser és la millor de les

nostres interpretacions en aquests temps moderns. Per regla de tres (*i continuo reescrivint a Butler o una simplificació d'aquesta*), igual com ser dona és haver-se tornat una dona, és a dir, és haver obligat el cos (entès de la forma més ample possible) a conformar-se sostingudament i repetidament amb una idea històrica i delimitada de "dona" (és haver induït al cos a tornar-se un signe cultural), SER INTEGRADORA, EDUCADORA O TREBALLADORA SOCIAL, MESTRA, PROFESSORA, MEDIADORA, TERAPEUTA, FUNCIONÀRIA O PROFESSIONAL DE L'ACCIÓ CULTURAL ÉS HAVER-S'HI TORNAT; ÉS (*disculpa la repetició*) HAVER OBLIGAT EL COS A CONFORMAR-SE SOSTINGUDAMENT I REPETIDAMENT AMB UNA IDEA HISTÒRICA I DELIMITADA DE LA INTEGRADORA, EDUCADORA O TREBALLADORA SOCIAL, MESTRA, PROFESSORA, FUNCIONÀRIA O PROFESSIONAL DE L'ACCIÓ CULTURAL. En relació amb això, Butler utilitza el terme citacionalitat per fer referència a les normes preestablertes que reiterem i el terme inscripcionalitat per definir-nos com una superfície oberta a la inscripció. Si hagués estudiat Foucault en lloc de Butler (que no he estudiat cap dels dos) podria dir que la idea, fenomen i pràctica de la professió o professionalització (igual com la presó, museu o la família) esdevé una institució en si mateixa que, a través de càstigs, normalització i fragmentacions, posseeix la vigilància contínua i total per tal d'homogeneïtzar la conducta (i molt

més) de les persones que en formem part (els actuals i futurs professionals). Més que rotundament, el professional és una norma desitjable que, a la vegada que és imposada per la inspecció jeràrquica (de dalt a baix; el poder ens controla), és un valor assimilat per cadascú de nosaltres (de costat a costat; el poder ens habita). Dit d'una altra manera, som aparells de verificació i, en conseqüència, creem divisions i classificacions no només –com “analitzaré” més endavant– entre professionals i “usuaris”, sinó també (inclús), entre “professionals” i “menys professionals”. I és que els “professionals” (també podríem posar com a exemple els activistes) hem de ser d'una determinada manera i, sinó som d'aquesta, no ho som! En aquest sentit, per aquelles perepnyetes que opineu que no podem posar tots els professionals al mateix paquet, m'agrada clarificar (*com la mantega*) que la performativitat dels professionals dels àmbits de l'educació, l'acció social i de la cultura, ja sigui que respongui a un perfil tradicional i autoritari, a un perfil modern i llibertari o a qualsevol intersecció entre els dos punts polaritzats, existeix i, encara que desitgem pensar que hi ha grans diferències entre professionals d'un o altre costat, aquestes no són suficients per fer subcategories. Et fot llegir-ho, però totes som el mateix. Tot i que el professional modern així com les seves variables o mutacions

siguin l'alternativa "guai" a la norma hegemònica i tradicional, l'esquerranós, l'esquerranosa i l'esquerranosi també exerceixen poder i, per tant, generen (o intenten generar) una veritat –suposadament– preferible, aconsellable, recomanable, adequada, indicada, desitjada que, altre cop i en el nostre context, acaba sent normativa i opressora. És el que coneixem com la desobediència obedient o útil; una dissidència integrada o institucionalitzada (institucional) que, aquesta vegada –encara pitjor (molt pitjor)–, no té cap contrapès o qüestionament. Com saps, les "guais" no són interpel·lades! Zizek diria que això és la ideologia i, per tant, aquella estructura que, per posar uns exemples ben actuals, ens permet ser masclistes amb aparença feminista o ens permet continuar consumint cola perquè la comprem d'una marca alternativa. Vulguis o no vulguis, formem part del que Wolfi Landstreicher anomena "la xarxa de dominació" o, potser menys elegant, del que Galti Galtes denomina "les galtes d'un porc al servei de la indústria càrnica". Som nazis malvestits que, seguint Houria Boutedlja, construïm un "sistema immunitari blanc" on, siguem més d'un costat o de l'altre i a través de mecanismes com l'oblit o la nostra cara detestable d'innocència, (sempre) formem part de l'equip privilegiat que (sempre) guanya. Per dir-ho millor, no ens reconeixem com a fatxes i, exactament per això, som els més abismals

còmplices amb la trama neoliberal. Per altra banda, igual com Adrienne Rich parla del sistema de l'heterosexualitat obligatòria (l'heterosexualitat com a única orientació sexual vàlida o natural) o Robert Mccrue parla de la integritat corporal obligatòria (els cossos han de ser complets, funcionals i ajustats a unes normes de salut i capacitat que es consideren ideals), és fàcil deduir que el professional de l'acció sociocultural segueix una performativitat, legislació i correcció obligatòries que, tot i que puguin passar desapercebudes, existeixen i, encara pitjor (molt pitjor), ens desposseeixen de qualsevol decisió, iniciativa o particularitat. Estem enfront de la geopolítica del professional, estem davant del treballador modern com a territori i, per tal causa, ens ensopeguem frontalment amb el cos com a camp de batalla. Per dir-ho vagament i per reforçar el que vull acabar dient, ens hem de comprendre òbviament com un COS, però també –i tal volta més evident– com un recipient, un arxiu, un registre històric o un material d'inscripció ideològica posseït-fabricat per la cultura i el llenguatge del poder més que per la naturalesa. El cos, tant el recipient com les narratives que elaborem sobre aquest, conforma una de les millors maniobres de classificació i separació que té el sistema i, per tal motiu, els que –primfíl·adament seleccionats– hem esdevingut professionals, som un enclavament de control

funcional prioritari. Vull dir, no és només que la professió s'ocupi d'aniquilar les persones que hi ha darrere la màscara d'un (o el) professional, no és només que la professionalització sigui una factoria de màscares idèntiques, sinó que, a més a més, la professionalització (diria Foucault) és un poder pastoral (JUTGE DE LA NORMALITAT) que es disposa a defensar l'estat confirmant, reproduint i estandarditzant la realitat social. En altres paraules, els que treballem en els sectors que ens ocupen som una regadora gegant que, ens agradi o no, absorbim l'aigua contaminada per ruixar fulminantment tots els que categoritzem com a menys humans, humans erronis o, fins i tot, els que classifiquem com a no-humans (els que, per altra banda i per aquesta mateixa raó, són insurgents i els més humans per condició). Sens dubte, els dolents saben que el cos és el lloc més rendible a conquerir i, a través de modelar la caixa càrnica de la professió, també s'intervenien tots els cossos, tradicions o comportaments anormals i fora de l'estadística. Igual com la televisió, la publicitat, la policia o els espectacles culturals (i un llarg etcètera), la integradora, educadora o treballadora social, mestra, professora, funcionària o professional de l'acció cultural (fins i tot la més activista i d'esquerres) es suma a la festa de la regulació i destrucció dels cossos. En conclusió, el que Rita Segato (que cada dia em sembla més cega) anomena pedagogia de la

crueltat (la maquinària no explícita que permet veure certs cossos com legítimament eliminables) es manté més que forta mitjançant el professional que, essencialment, fa (o intenta fer) dels altres cossos objectes manejables. Desafortunadament, ja no podem proveir-nos del terme “usuaris” per denominar les persones “tan vulnerables i en situació de risc” amb les que treballem, a partir d’ara hem d’emprar el vocable utilitzats; bàsicament, espremuts per perpetuar la separació identitària i radical entre el nosaltres i el vosaltres. De la mateixa manera que Simone de Beauvoir deia que l’home no defineix a la dona per si mateixa sinó en relació a ell, o igual com Frantz Fanon, autor de la frase “hi ha massa imbècils sobre la terra”, deia que l’home negre existeix a través de la presència alienant de l’Altre blanc, la relació bidireccional entre professional i utilitzat és l’aparell minuciós i excels que atresora el negoci econòmic, així com la manufactura sociocultural i educativa de la diferència. Des de la supremacia que representa el Professional, la persona que diem que acompanyem forma part d’una cultura inferior que no només cal omplir-la de nous continguts i experiències, sinó que cal arrossegar-la fins a l’extermini [*En directe des de la televisió de Catalunya, diu vostè que és molt més gran el genocidi de l’àmbit social que el que està cometent Israel amb Palestina a la Franja de Gaza? Creu vostè que els*

professionals dels àmbits que ocupen el seu estudi són tan actius manifestant-se per Gaza per tal de fer soroll i així camuflar la massacre que capitanegen cada dia a les seves feines? – [Ho “has” de llegir com un reporter d’una televisió sensacionalista que es pensa que és intrèpid].

Infants, joves, discapacitades, “malaltes”, dones, negres, asiàtiques, llatines, prostitutes o el que et vulguis imaginar (que pugui arribar-nos a molestar) són desviades i bàrbares que cal corregir. De fet (*tornem-hi*), els professionals (alguns cada cop més “humans” i professionals; per tant, més exquisits, més nets, més racionals, més especistes...) ens considerem uns éssers únics en la naturalesa i, precisament per això, mirem aquells que per a nosaltres semblen animals (no racionals o no identificables a la concepció reglamentària que “nosaltres” tenim d’humà) com a subnormals o subordinats. En un procés de “desanimalització-humanització” que esborra la història de l’usat, el professional, un Déu que produeix a su “imagen y semejanza”, manipula (o intenta manipular) el cos de l’altre (secundari) per construir una subjectivitat colonial que engega el que Achille Mbembe defineix com a necropolítica o el que altres com Filippo Del Lucchese han denominat teratopolítica. Si la biopolítica o biopoder era l’administració de la vida, hem de pensar que la professionalització dels àmbits social, cultural i educatiu s’encarrega de l’administració de la mort

(necropolítica) o de l'exclusió dels cossos marcats com a monstruosos (teratopolítica). Així doncs, els utilitzats són intentats de conquerir per la normalitat o són assignats a l'oblit; ja sigui aparcats a la institució tancada, destinats a la precarietat, o empentats a l'extinció. En aquest sentit, ja fa anys, i deixa'm dir-te que això és ben real, que tinc el mateix somni recurrent; somnio que la pràctica professional d'aquests àmbits esdevé delictes penal. T'imagines? La presó plena d'integradores, educadores i treballadores socials, mestres, professores, mediadores, terapeutes, funcionàries, així com professionals de l'acció cultural; seria tan bonic. En aquest sentit, abans em pensava que ser dona, d'esquerres, de classe treballadora, "gorda", activista, negra, discapacitada, educadora social o qualsevol combinació entre aquestes "característiques" significava un atenuant a la responsabilitat criminal del professional (ingènument pensava que les persones adscrites en alguna d'aquestes categories tenien menys voluntat de sobirania sobre l'altre), però no, el colonitzador, (repeteix) encara que dona, d'esquerres, de classe treballadora, "gorda", negra, discapacitada o qualsevol combinació entre aquestes, es comença a constituir des de que neix i, òbviament, s'acaba d'enfornar a l'escola, a la universitat, a les oposicions, en una oferta de feina o en una remuneració econòmica mensual que

el fa representant, sinònim, deixeble o tentacle de la institució. Les meves experiències (*per descomptat sense cap valor i sempre amb voluntat provocadora*) em diuen que, com més moderna o adherida a qualsevol eix o combinació d'opressió fos la persona que ara és professional, més conqueridora pot arribar a ser. Fa de mal dir, però –per posar un exemple– com més negra i grossa era abans de ser professional una persona, més professional acaba essent aquesta quan esdevé professional (en el sentit únic de la paraula; en el sentit tirà, asimètric i unilateral). És com si totes les opressions que vivia la persona abans de ser professional agafessin un caràcter de venjança contra les altres persones que les viuen.

Repeteixo, fa de mal dir, però –per posar un altre exemple– com més antiracista, ecologista, feminista o en contra dels desnonaments era abans de ser professional una persona, més professional acaba essent aquesta quan esdevé professional. És com si tot allò d'alliçonador que ja de per si té qualsevol moderna o activista es propulsés quan aquesta és professional. Insuportable.

Alliçonadores GO HOME. Professionals, per definició alliçonadores, MORIU-VOS. Anant una mica més enllà, em genera gaudi explicar-te que quan a les formacions em trobo una persona negra que estudia per ser gestora cultural o educadora social li acostumo a dir “Michael Jackson” o “ex-negra”; perquè si ets dels pocs negres que estudies

educació social o gestió cultural a Catalunya² i no ets adoptat (*si ets adoptat ja ho saps d'abans*) tens més que clar que estàs abandonant la negror. Contundentment, saps que estàs estudiant o aprenent a ser blanc. *Sí pare, allà on siguis, aquí pinten els negres de blanc*. Per posar fi a tot això, segueixo el que entenc de la dialèctica del senyor i l'esclau de Hegel (que deu ser poc) per entendre fins on arriba el drama del serial que estem veient en aquest capítol. *Sí senyora Enriqueta, no t'ho creuràs*. El professional (el "senyor") perd la seva condició de superioritat i llibertat o, si vols, esdevé menys que un esclau en el moment que –precisament– necessita de l'esclau (l'utilitzat) per ser. La raó és que a banda de rebre un reconeixement que li és incomplet perquè prové d'una persona –que segons ell– és menor (en el sentit de ser menys persona), té (per si no era poc) por a la mort; té, en la mesura que forma part d'un teixit-senyor-institució superior, horror o mandra a perdre la seva comoditat o status de poder en l'entreteixit colonial, patriarcal i capitalista: l'amo sempre és esclau d'una altra cosa. D'aquesta manera, potser (potser) el professional, el trepitja caps, decideix viure estàticament agenollat per cagalló de la

² Segons l'estudi "Les educadores socials de Catalunya", publicat justament pel Col·legi d'educadores i educadors socials de Catalunya, de les 2734 persones que estudiaven educació social l'any 2023 a Catalunya (crec que no puc dir més vegades Catalunya en una nota al peu) només hi havia una persona negra realitzant aquests estudis que no fos adoptada per una família catalana.

modernitat i, per tant, ara també espolsa culs, ÉS UN NOU ESCLAU que ocupa la posició automatitzada, pertorbada i simultània de colonitzat (disciplinat, violat) i colonitzador (disciplinari, VIOLADOR). Ens pensàvem que el pitjor de la nostra feina era col·laborar econòmicament amb l'enemic, però no, el pitjor de la nostra feina, és ser l'enemic; un enemic, endemés, covard. *[Ei, que a mi els covards m'encanten eeeee - Ho "has" de llegir com aquell autor que vol quedar bé amb tothom]*. En segon terme, ens pensàvem que el pitjor d'una persona que acompanyàvem era que aquesta bavegés, fes mala olor o que fos rebel amb les normes que establim o estan establertes, però no, el pitjor que pot passar a les persones amb què treballem és que es sumin a la indústria social i, consegüentment, es creguin el seu "nou" rol de víctimes que requereix l'ajut imprescindible d'un senyor (un professional) que, damunt, se li reclama que sigui com se li suposa que ha de ser. El panorama és angoixant. Per una banda, el professional (colonitzat) és colonitzador i esclau i, per l'altra, l'utilitzat torna a ser usuari en la mesura que usa (i desitja usar) una edificació burocràtica a la qual li sol·licita assistencialisme, condescendència, pensionisme o, fins i tot, la demolició de la seva vida. És la submissió voluntària. Professional i "acompanyat" gaudeixen d'una perversa complicitat, s'identifiquen un amb l'altre, són objectes del mateix sistema i, inclús, són -podríem dir- el mateix!

LA POLÍTICA SUCCEIX FORA DE LA NORMALITAT, PARAULA O CONSTRUCCIÓ.

Alguns referents on mirar de tant en tant. Parlant d'esclaus, David Graeber ens explica que el nou esclavisme és fer feines absurdes; és treballar fent coses que no sabem per a què fem. En el meu cas, deu ser que estic esplèndid perquè –desafortunadament– sé per a què estic aquí o per a què faig aquest material i, en contra del que m'agradaria, a més a més, em crec cada gota del que faig (brrbbbrbbr). És com si hagués trobat el meu “ikigai” que, sabent que sona realment modern, em deslliga (juntament amb el fet de no necessitar en absolut les feines que faig perquè sóc ric) del pacte silenciós que qualsevol treballador “precari” d'aquests àmbits té amb la institució i els seus interessos o, en el millor dels casos, em desamarra de la necessitat del treballador sociocultural actual perquè el resultat de la seva

feina sigui la seva pròpia ocupabilitat. *Ja sabeu que els professionals de l'àmbit sociocultural i educatiu treballen per tenir un bon sou més que per canviar el món, oi? I és que no pots necessitar o voler un sou i de pas, ja que passava per aquí, pretendre fer un món millor; no, no funciona així; no és possible palangana.* Ja sigui que el que envolta i obliga al professional sigui la performativitat, la xarxa de dominació, la ideologia, la colonialitat o, si voleu, la subsistència econòmica, la pregunta que ens fa arrencar aquest capítol és: podria el professional recuperar la seva governabilitat? I és que com diu Ana del Sarto, el cos humà és el lloc d'inscripció del poder a la vegada que una de les forces més idònies per pertorbar-lo. Si el fonament de la identitat de gènere és la repetició estilitzada d'actes en el temps i, com diu Butler, les possibilitats de transformar-la resideixen en la ruptura o resistència subversiva d'aquest estil

apprès, podria ser també (pregunto) que LA IDENTITAT de la integradora, educadora o treballadora social, mestra, professora, medidora, terapeuta, funcionària o professional de l'acció cultural tingués LA POSSIBILITAT D'ALTERAR-SE I RECONQUISTAR EL SEU VESSANT POLÍTIC A TRAVÉS DE L'ESCISSIÓ TUMULTUOSA I CONVULSA DEL SEU ESTIL DICTAT? Podria? No ho sé, però aquesta és la tesi o fantasia principal del material que estem esculpint. "EL PROFESSIONAL", que ja no li

podem dir així llevat que vulguem insultar o desmerèixer a una persona, NOMÉS TORNARÀ (creiem) A SER UNA FIGURA POLÍTICA A TRAVÉS DE FER TOT EL QUE ESTIGUI FORA DE LA SUPOSADA NORMALITAT I OBLIGACIÓ DE LA PROFESSIONIÓ. Tanmateix (pregunto), pot un cos governat i controlat com el nostre rebel·lar-se contra els discursos, pells, carns i òrgans que el conformen? Puc (jo que no existeixo) eludir la llei DIVINA de la professió? Altre cop, no ho sé, però us confesso que gràcies a haver sentit una espècie de rebuig aprensiu cap a mi mateix i cap a una bona part dels professionals amb qui m'ensopegava i m'ensopego a escoles, centres penitenciaris o equipaments culturals, vaig començar –literalment– a córrer en direcció contrària a la identitat o cos del professional. En aquest sentit, el cos volàtil d'Elisabeth Grosz, la caosmosis de Félix Guattari, el subjecte nòmada de Rosi Braidotti, l'extrema plasticitat que defensa la colega lu Ciccía o el cos sense òrgans d'Antonin Artaud, m'ajuden a entendre que la “nostra” matèria és mutable i, per tant, és (sóc i som) –consubstancialment– transgressió i desestabilització a les categories imposades. La professió (un model o codi estable i mort) és una pintura artificial que es sosté sobre la naturalesa d'un cos “viu”, però que, afortunadament, no és prou poderosa per confinar-lo (o almenys això volem creure). Rodolfo Kusch diria que és la lluita entre el “Ser” i l'“Estar”. *Per cert, m'encanta el*

nom de Rodolfo. RO-DOL-FO. Som desplaçament i la pregunta que em faig és: per què si el que és natural en el cos és la modificació, els professionals ens mantenim abraçats a la disfressa fixa, imperativa i essencialista de la professió? No ho sé. [*Però tu perquè escrius un llibre si no en tens ni puta idea de res?* – Ho has de llegir com una lectora indignada] No ho sé; però tinc una anècdota que potser ens pot ajudar a intuir alguna resposta. Fa poc, una suposada amiga de la “meva” ja exparella em va dir una cosa que no et pots ni imaginar el que em va fer empenyar (*i mira que a mi cada vegada m’emprenyen menys coses*). La tia, amb aparença de pseudo feminista i després d’haver endrapat un sopar gourmet cuinat pel “menda”, em va dir: Tu no ets queer! I jo, que no existeixo, li vaig dir: *Iep, companyi, para el carro; tu qui ets per posar nom a què sóc o al que no sóc.* Ens vam embolicar a hòsties, però, més enllà que elli va acabar sagnant del nas, el tema que vaig aprendre aquell dia és que la política identitària que manté la divisió o estaticisme social i, en conseqüència, la mercantilització de les vulnerabilitats o l’explotació de les diferències, és d’allò més enorme i monolítica. De fet, és el dispositiu que provoca el naixement d’aquest text. Com us acabo de narrar, és simptomàtic que fins i tot una moderna “neogipit” en un context personal i despreocupat tingui la necessitat d’entaforar l’altre (en aquest cas a mi) en una habitació

tancada; fortificada diria. Tu ets això o, al contrari, tu no ets això; la qüestió és definir i, així, jerarquitzar, homogeneïtzar (borrar) o, en definitiva, controlar les persones. Si la neogipit vol "categoritzar," imagina't -per equiparació- com el sistema (el mentor de la "neogipit") protegeix (i vol protegir) la identitat, pintura o disfressa exemplar, reglamentària i quieta del professional i de l'"usuari"; però també -òbviamment- la de l'alumne, la del participant, la del públic, la de la mateixa "neogipit", la de la caixa de "súper" o la de qualsevol persona que formi part d'un col·lectiu. M'explico? Alerta que parlem d'una indústria, la del fet social, que a Catalunya mou un cinc per cent més d'economia que el sector de la restauració i el turisme o el triple de diners que el sector de l'automòbil. Imagina't si sumem l'àmbit de l'educació formal i el de la cultura (els altres protagonistes d'aquest material), estem davant d'una enorme xarxa i economia que per mantenir-se tal com està requereix que tothom es quedi en el lloc que li "pertoca". Quan cadascú és queda en el seu circumstancial o suposat lloc (i això és el que promou la teranyina de la professió), les coses són més senzilles; principalment, ras i curt, per a les persones i estructures privilegiades que, llis i ras, persegueixen la immobilitat comunitària. DIGUEM-HO CLAR I CATALÀ: aquest material planteja FUGIR DE LES POLÍTIQUES I

MICROPOLÍTiques TRANSVERSALS I CONTINUADES DE
CREACIÓ D'IDENTITAT i, per tal causa, el cos (i
caos) que aquí es practica busca poder-se entendre
o llegir de diverses maneres, va a la caça de no
ser comprensible o, si més no, empaïta allò fuzzy,
borrós i confús. Sara Ahmed, en un passeig –la
veritat que– molt romàntic per la Rambla de
Barcelona, es va sumar a aquesta idea dient-me:
“Marlangu (que és com em diu ella afectuosament),
les feministes com tu i com jo estem aquí per
introduir dubtes i preguntes”. *Uauu*. Em va quedar
ben gravat. La veritat és que comprendre la
història i paraules del feminisme és una tasca que
no m'interessa (*no pot ser la tasca d'un home
negre he, he, he*), però, val a dir, que cada cop
em sento més a prop del que val flores anomena
feminismes excrementicis, del que Sayak Valencia
bateja com a necrofeminisme, del que Jack
Halberstam denomina feminismes ombrívols, del que
Eve Kosofsky Sedgwick qualifica de feminismes
il·legítims o del que Trikiñuelas Bastón bateja
com a feminismes post-zombies; moviments que,
sense especial preocupació d'encert, operen amb
les deixalles dels moviments mainstream
assimilacionistes per tal de trobar alternatives
il·lògiques o, perquè no, despectives. Des
d'aquests feminismes, “queer” no és una identitat
sinó una manera de fer que, justament, és la que
cerca aquest text i la que (crec) que empatitza
amb la “meva” o “nostra” tasca “professional”,

així com amb la fluïdesa inherent que hem definit del cos. D'aquesta manera, tot i que en molts moments serà necessari defensar una posició identitària ("sóc" trans, "sóc" negre, "sóc" discapacitada...), allò "queer", –com diu Kevin Kopelson– una manera de conèixer més que una cosa a ser coneguda, s'estableix (o l'establim) com un terreny "obligatori" i metamorfòsic de sabotatge a la maquinària identitària i professional. [Tu ves sabotejant ves, però això filla –vull dir fill– no acabarà bé – Ho has de llegir com la veu de la difunta mare de qui signa el llibret] D'aquesta manera, em sumo a la naturalesa canviant del cos per –voluntàriament– deixar de ser un nom propi o categoria (ja no sóc l'artista, l'educadora, la Maria, en Pep o el professional); deixar de ser un adjectiu (ja no tinc la qualitat de simpàtic, innovador, empàtic, creatiu, comprensiu, meticolós, crític...); i esdevenir un verb que escapi de qualsevol etiqueta assignada pels altres: SÓC UN VERB! "SÓC" TOTES LES ACCIONS POSSIBLES. Al capdavant, els vòmits de colors inconnexos que fa i proposa el text queden totalment alineats amb un esdevenir poc endreçat. Un fer agitat que, dit sigui de pas, també flirteja amb l'anarquisme en tant que rebutja qualsevol autoritat o norma imposada. En el primer capítol no ho he explicat, però, a banda de Despentés i Preciado, una altra trobada crucial per abandonar la Maria i les seves maneres de fer va ser,

precisament, la que vaig tenir amb l'“anarquista” Pedro García Olivo durant una de les seves xerrades: “Em fa fàstic veure l'efecte que tinc sobre els meus alumnes, la meua influència. Semblen un exèrcit de l'alliberament: macos, enrotllats, feministes, pacifistes, compromesos, conscients, lúcids. Les meves classes són sessions intensives d'adoctrinament antiautoritari”. Després de la conferència més que crua d'en Pedro em vaig atrevir a convidar aquell home apassionant i tímid a una cervesa. Va ser una de les últimes vegades que vaig mantenir relacions íntimes dient-me Maria i, salvant les distàncies, vaig recordar molt els “polvos” emocionants i divertits que uns quants anys abans havia tingut amb el professor d'ètica de la universitat. *Jo en el fons només volia follar amb aquell professor sexi, però mira, em va aprovar l'assignatura infumable sense presentar-li res. Avui -pobret- ja estaria expulsat de qualsevol facultat.* Tornant a l'anarquisme, l'aportació d'Olivo, a banda d'aniquilar la bondat de l'escola o de qualsevol institució, així com oposar-se a l'enclaustrament intermitent i forçat que aquestes imposen, confronta qualsevulla modalitat d'educació, cultura i acció social administrada, normalitzadora, modeladora, moralitzadora, monopolitzadora o dòcil. Copiant íntegrament el que la feminista bastarda i anarquista Maria Galindo ens va dir de la primera maqueta del text que li vàrem passar i que tu ara

tens entre les natges, “la revolució que fa aquest material no vol prendre el poder de l’estat, no vol ser l’estat, no és organitzada, no és completa i, òbviament, no és correcta. No és correcta per a l’estat i, –si és possible– encara menys, no és correcta pels savis que ens apunten com han de ser les revolucions”. En poques paraules, i com em va dir un dia la Cristina Morales amb una immensa cara de merda: “Pep, ja saps que jo penso que no hi ha res més feixista que voler generar comunitat, però amb el temps, he descobert que el que és més feixista és que algú et digui com ha de ser la revolució”. *Parlant de la Morales, heu llegit el seu premiat llibre “Lectura Fácil”? Extraordinari, oi?: “iLa lectura fácil es una forma de censura! No follo ni con españoles ni con nadie que haya votado en las últimas elecciones. Has visto esa consigna que dice SI TOCAN A UNA, NOS TOCAN A TODAS? ¡Ojalá!, digo yo. ¡Ojalá esa consigna no fuera metafórica, ojalá a ese verbo «tocar» le dieran su significado común y literal en vez de hacer de él un eufemismo de «agredir». Yo digo que alienación es la identificación de nuestros deseos e intereses con los deseos e intereses del poder... SI NO QUERÍAS QUE HABLARA PARA QUÉ ME HAS TRAÍDO”*. La Nati, una de les protagonistes “amb discapacitat” de “Lectura Fácil”, encarna les idees principals d’aquest capítol i, endemés, ens permet arribar a la teoria crip; aquella teoria de la deficiència o idiotesa

que qüestiona les nocions de capacitat, productivitat o normalitat i que, com l'anarquisme, vol abolir el treball. En tant que la persona amb discapacitat és vista com a menys humana, la seva adoració ens va ideal per escapolir-nos del constrenyiment i humanitat professional. A més a més, la tolidura ens mostra fins a quin punt discriminem tot el que es percep com a instintiu o animal. El que defensa (fins que defensi el contrari) aquest material és, precisament, L'ANORMALITAT I L'ANIMALITAT COM A POLÍTIQUES RUPTURISTES. De tal manera, si la pràctica queer m'ha atansat a l'anarquisme i al fet crip, allò crip m'amorra a l'animalitat i a la naturalesa, així com a comprendre el professional com una creació humana (no natural) que entén les singularitats o diferències com a animalitzacions o desviacions del codi hegemònic; una doctrina i constitució (la del professional) que es justifica en l'estadística, la "salut", la productivitat, l'eficiència o en la uniformitat de l'estètica "desitjable". Utilitzant la terminologia dels nous materialismes, la tesi-praxi d'aquest material (si és que en pot tenir alguna) podria ser: DESNATURALITZEM LA FIGURA DEL PROFESSIONAL (cultural; artificial) PER RENATURALITZAR-LA (tornar-la a la naturalesa). Vull dir, em dic a mi mateix: "ei, això que faig no és natural (és professional), vaig a fer coses més naturals (no professionals)". I és que hem menystingut la

naturalesa per unflar la civilització i el ciment. Fer coses més naturals no és només una crítica al professionalisme, sinó que també és un gest descolonial de memòria corporal. És reconèixer que hi ha cossos discordants, que hi ha cossos que no han pogut ser professionals i, sobretot, **ÉS RECONÈIXER QUE HI HA COSSOS**, com el nostre, **QUE NO VOLEM SER PROFESSIONALS**. *Sí, t'ho dic ben fort i lent: NO VOLEM SER PROFESSIONALS!* En aquesta línia, si el professional és colonial, el no-professional o l'anti professional hauria de ser descolonial. Tot i això, el problema no és que les nostres professions siguin colonials (que també), sinó que colonial (o colonitzat) ho és tot el que ens rodeja: colonial és la roba que portem, colonial són les emocions que sentim, colonial és la nostra forma de pensar, colonial són els cossos que ens agraden, colonial és l'escola i la universitat, colonial és la família, colonial és el coneixement científic, colonial són les ciutats, colonial són les begudes que bevem, colonial és l'organització de l'espai públic, colonial és la colònia o, per posar tan sols uns exemples, colonial és la cooperació internacional. En atenció això, em pregunto què implicaria posar-me al servei de la descolonització o com una persona colonitzada i colonitzadora pot accionar la descolonialitat? No ho sé, però la descolonialitat, igual com allò queer, anarquista, crip i natural, és el "coneixement" subordinat i silenciats que pot

articular la fugida immediata de la catedral de la professionalització. Com diu el títol del capítol, l'acció política succeeix fora de la normalitat, paraula o constricció. L'acció política, per tant, esdevé –si és possible– fora de la colonialitat; fora del patriarcat, fora de la modernitat, fora del capitalisme... Fora de la cognició i fora de l'habilitat. Fora de tot plegat; en tensió amb tot arruïnat. Finalment, i ja et prometo que per acabar, el surrealisme, tot i que naixés a França i tingui cert parentesc amb el psicoanàlisis de Freud, és una “carretera” que hauríem de navegar. Més enllà de l'escriptura posseïda per esperits amb careta de popets picants, el pensament es fa fum disfressant-se de cadira de pomes. El rebuig a la norma és un camí de miralls esberlats. Les metamorfosis bavegen per les orelles inexistents del temps. Les màquines parlen en llengua d'escopetes. Les convencions són ocells amb cara de balena. Els objectes cobren vida per escopir secrets inassequibles. El desig es despulla en forma de volcà en erupció que, enlloc de lava, expulsa milions d'ulls, pits, dits, polles i vagines. En definitiva, aquesta suma d'aspectes, afegit al que no hem dit, pot ser d'una inutilitat absolutament imprescindible. *Sí, senyora Enriqueta, té tota la raó, el final d'aquest capítol és una mica campi qui pugui. Però no voldrà un d'aquests textos on tot estigui perfectament lligat i ordenat, no? Com es presenta sinó un estofat?*

CANVIAR LA PARAULA PEL COS. EL COS COM A INSTRUMENT D'ACTUACIÓ.

De la performativitat a la performance.

Descolonitzar, despatriarcalitzar, desideologitzar, despatologitzar, deshumanitzar, desnormativitzar o, el que és similar, sortir fora de la colonialitat, del patriarcat, de la ideologia o del professional; què complex, oi? Si miro la meva trajectòria, i tal com he deixat entreveure en el tercer capítol amb frases com “TOT EL QUE FAIG A LA FORMACIÓ-PROFESSIÓ ÉS UNA PETITA FARSA PER TAL D'AMPLIAR LA MIRADA”, és “fàcil adonar-me que, des de la meva transició i, especialment, des de la terrorífica experiència que vaig tenir a Manresa el 2015, he començat a comprendre la meva tasca com una obra d'art. [El que faltava noi, no en tenia prou la teva arrogància que ara també et penses que ets artista

- Ho "has" de llegir com aquell amic que sempre et burxa] Però l'art a què em refereixo aquí és un art no pretensions ni reconeixible com a tal; no té aparador, excel·lència ni tècnica i, en canvi, sí que pren forma de quelcom ineludible, quotidià o, fins i tot, pren forma d'alguna cosa que trenca amb l'arquitectura opressiva del pensament i la ideologia. Seguint Gilles Deleuze i Félix Guattari, l'art o la creativitat intrínseca-pura és un canalitzador de forces que no estan controlades ni subordinades per "l'artista", és UN TERRENY OBLIGATORI D'EXPERIMENTACIÓ SENSE CAP MÉS PROPÒSIT QUE L'ESDEVENIR ESQUIZO-REVOLUCIONARI i, per tant, lluny d'un significat o instrument de comunicació (tota informació donada és un sistema de control -diuen ells-), és una composició autònoma d'insurrecció i rebel·lia contra les autoritats racionals (un bloc de sensacions -tornen a dir ells- que no explica o transmet un missatge sinó que existeix com a entitat pròpia). Des d'aquest lloc, i mesclat en el meu estómac allò que hem anat narrant en les últimes pàgines, la "meva" o nostra dessubjectivització creativa o, en altres paraules, la destrossa del professional, passa per una TEATRALITZACIÓ QUE ESCAPI DE TOTA INTERVENCIÓ RACIONAL. Sí senyora Enriqueta, escollim la "performance" o l'art de l'acció (en tant que acció corporal, política i efímera) com a possibilitat per a la desestabilització del professional i la seva identitat obligatòria.

D'aquesta manera, la nostra tasca sociocultural, entesa –a partir d'ara– com una “performance” per a la ruptura, té la potència de ser una acció directa; una aparició efímera que, per consegüent, PRESENTA UN COS QUE IMPOSA UN ESDEVENIMENT. Un episodi, situació o intervenció que, succeint en un context amb “públic”, SE SUSTENTA SOBRE EL PROPI COS i té afectacions més o menys explícites en “un” cos o cossos aliens (“el públic”).

Desmarcant-nos d'aquella idea que l'art és una representació que interpreta, reproduïx o reconfigura la “realitat” (allò d'una pseudo realitat), la “performance” abandona tot intermediari o mediació entre “artista” i “públic” per establir-se com a realitat. De fet, com diu Erika Fisher-Lichte, la performance és constitutiva de realitat en tant que no hi ha cap diferència entre el que faig i el que mostro. O sigui, quan en una formació per a professionals faig un crit desmesurat es constitueix la realitat d'un formador que està cridant; quan en una sessió en un centre penitenciari miro exageradament el paquet d'una persona es constitueix la realitat d'un “professional” que està mirant el paquet d'una persona. Saps què vull dir? És difícil que algú pensi que allò que faig és una actuació amb finalitats pedagògiques. En el fons (o en la forma), el “valor” de l'art de l'acció és que allò “pedagògic”, “artístic” i “real” siguin indistingibles. A més a més, el fet poderós de tot

plegat és que no necessitem res més que el propi cos travessant un context amb altres cossos. Altres cossos que, a través de la nostra ridícula dramaturgia performada, ja no són consumidors d'una realitat ficcionada, d'un laboratori, peixera o d'un verbalisme abstracte sino que, a contrapèl, es troben immersos en una experiència que els pertorba sencers. *Respira*. QUEDA CLAR QUE EL QUE PROPOSEM PER SORTIR DEL PROFESSIONAL ÉS PERFORMAR COSSOS, ACCIONS, ACTITUDS O OBJECTES QUE ESTIGUIN FORA O DISTANTS A LA PROFESSIÓ? *Sí, oi?* Si aquest text fos un llibre blanc o bíblia de l'acció social, el capítol que estàs llegint l'anomenariem alguna cosa així com "Principis de la intervenció performativa". Si, en canvi, aquest entreteniment vulgar fos una publicació col·lectiva de qualsevol fundació cultural (que ja hem entès que és exactament el mateix o pitjor que l'anterior cas), aquest apartat es podria titular alguna cosa així com: "Ecos (Im)possibles: Configuracions líquides per a la Des(art)i/cul/ac(c)ió del Real corporal". En tot cas, més enllà d'aquests títols cretins, toca preguntar-nos quines serien les "lleis" a què s'inscriu (o s'hauria d'inscriure) la "performance" per desviar-se o desviar-nos de la norma professional [*"TOUCHÉ"*! *Què et pensaves, que aquest poca-solta no tenia també una normativa?* – Ho "has" de llegir com el somriure de qui vol posseir la raó]. La "primera" cosa per a dur a terme una performance devastadora és trencar amb

la norma de la majoria situada i, per tant, fer exactament el contrari del que suscita el refrany “allà on vas, fes el que veuràs”; el que Roger Caillois anomena “actes al revés”. Al cap i a la fi, LA MEVA CÀRREGA POLÍTICA DEPÈN DEL FET QUE MAI ARRIBI A SENTIR-ME A CASA; que mai faci el que es fa a casa o que faci el que es fa a casa, però fora d’ella. Alguna cosa així com fer coses fora de context. La manera de comprovar si estàs fent el que “has de fer” (és a dir, la manera de saber si estàs fent l’oposat del qual s’acostuma a fer allà on estàs) és fàcil: si en un entorn laboral ets més odiat que estimat és que segurament vas per bon camí! D’alguna manera ens hem de llençar a crear el que Foucault (puto Foucault) va anomenar heterotòpies: llocs que inverteixin les normes establertes per construir espais d’alteritat i diferència que posin en dubte les concepcions tradicionals d’espai, temps i realitat. Damunt, si es tracta de fer el contrari del que la majoria, ens podem inspirar amb l’estigmofília (aquella atracció sexual o estètica per les modificacions corporals) per tal de reconèixer el que la resta de professionals menyspreen. Per exemple, per posar només un exemple, la brutícia. A *l’Elogi de l’ombra*, Jun’ichirō Tanizaki critica l’obsessió d’Occident per la netedat i posa sobre la taula la importància de les superfícies brutes. En aquesta línia, l’activista trans Thandiwe Mosi, abans de ser assassinada a plena llum del dia, va cridar:

La brutícia del cos negre no és un defecte, sinó la carn mateixa de la revolució! *D'alguna manera haig d'honrar el pare i el "meu" color de pell, oi?* Com diu Mary Douglas, brut és allò que està fora de lloc o en el lloc equivocat. Sigui com sigui, avancem dient que la "nostra" "performance" hauria d'adscriure's a l'heteronomia o la falta de llibertat de què parlen Immanuel Kant, Paul Ricoeur o Lee Higgins. Una falta de llibertat que, segons com, també podem veure-la com la màxima expressió de llibertat: renunciar a nosaltres mateixos per activar situacions que no s'originin en la nostra pròpia forma, interès o benestar (ni el de les altres). I és que més que estar al servei de les persones (que això significaria estar al servei del sistema), estem o volem estar al servei del foc, del soroll, de la calor, de les cremades, de la destrucció... volem estar al servei de les cendres. Volem ser SHIVA! A grans trets, i en contra de les cures i d'allò de la vida o les persones al centre, no treballem per a la satisfactorietat de l'altre (ni de la nostra!) o, si més no, la nostra tasca no depèn del que l'altre vol o necessita; NI TAN SOLS (i això ja és molt dir), la nostra tasca no depèn de qui ens paga, ens pegui o ens demana. La nostra tasca depèn –quasi atzarosament– del que ESDEVÉ en cada moment que interactuem amb les altres persones. Davant d'això, deixa'm dir (per no confondre) que tota aquella cultura li diré –amb tota

desconeixença- humanista, existencialista i gestàltica de “l’aquí i ara” em genera certa aprensió (fàstic diria). De fet, tot el relat evangelista en termes de “mindfulness”, joia per viure o ecosofia emocional (que no sé ben bé què vol dir, però sona de puta mare) em provoca urticària. Al mateix temps, haig de confessar que estar plenament connectat al que faig i a on estic (no estar enlloc més que allà on sóc) m’ajuda a l’acció performativa. De totes maneres, això està molt trillat i, en conseqüència, no m’ho vull consentir. D’aquesta manera, estar despistat, desconcentrat, dispers, desatent o absent (no estar enlloc o estar poc en el lloc) també és un mode de subversió ple d’oportunitats per atordir el que se li suposa al professional. Peti qui peti o d’una manera o altra, la “performance” hauria d’estar guiada per la no-acció, per l’automatisme creatiu o pel que el taoisme anomena “Wu wei”: un deixar-se portar que es deslliga de qualsevulla acció calculada, sobreactuació, necessitat o interès pels resultats. Perquè, en realitat, l’incendi és l’únic desenllaç que no es discuteix. La “performance” que us proposem aquí empaita l’ACCIÓ AUTÈNTICA I FONAMENTAL que, quedi més que clar, fuig de l’obsessió pel control i es casa amb els fluxos, amb la cosa natural i amb el fet de fluir (que no amb allò que flueix). Bona merda, oi? Seguint per aquest camí, no puc deixar de citar la inspiradora deriva i el pensament situacionista de

Guy Debord. Abans de continuar, però, deixa'm fer una pausa innecessària per dir-te que m'encanta quan alguna vegada que he fet una xerrada en anglès arriba aquest moment: "A guy named Guy who was gay" (Sí, Guy debord era homosexual). Una frase com una altra que, quan la recites amb un accent anglès patètic com el meu, pren una dimensió excelsa de poesia. La deriva, que neix en el context de la ciutat o territori i és absolutament aplicable en una "intervenció" sociocultural i educativa com a les que "volem" influenciar (matar) aquí, renuncia a les motivacions i objectius que són habituals a l'hora de desplaçar-se per tal d'arribar a destins que mai podrien haver sigut planificats. Per regla de tres (una expressió o deducció lògica que no té cap sentit en aquest llibret), la "performance" que s'exposa està totalment oberta a la interacció, als canvis, a les forces emergents, així com al rebuig o a l'atracció. Al capdavant, igual com m'explica Ignatius Farray que succeeix a la comèdia, QUI PENSA, PERD. Saps, potser no el coneixes, però deixa'm anunciar-te que, des de fa cinc anys, tinc la fortuna de compartir un "excel" amb el puto Ignatius Farray, el millor humorista d'Espanya. T'explico. Tant ell com jo enregistrem el nombre de persones que marxen de les nostres actuacions; és a dir, ell anota les persones que marxen dels seus "shows" de comèdia i jo anoto les persones que marxen de les "meves" formacions. El

joc el guanya qui “pren” pitjors decisions o qui fa més estranyes accions i, per tant, qui aconsegueix que més persones que han pagat una entrada o inscripció abandonin la sessió. Sempre que ens veiem em reconeix que hauria de fer fora a totes les persones que venen als seus “shows” per “atrapar-me”, però a mi el que m’enamora és que cada dues o tres setmanes em truca per murmurar la mateixa frase i tot seguit penjar-me: “NEGRO, NEEEEGR00000, RECUERDA QUE LA IZQUIERDA HA PERDIDO LA HABILIDAD DE REÍRSE DE LAS COSAS”. Una veritat indiscutible que em serveix per lligar el “qui pensa, perd” amb el “qui riu, guanya”. [Si us plau, ara que no ens pegui la “turra” amb teoritzacions sobre perdre o guanyar – Ho has de llegir com l’escriptura atemorida a punt de cedir el control a qui firma el text]. Segons la pensadora africana Salova Nzinga, el que és divertit d’un acudit o acció còmica és ofendre o humiliar a algú; especialment si aquest és negre. Ans al contrari, no poder-nos riure de certes condicions o característiques de les persones no deixa de reproduir el discurs capacitista, discriminatori i jerarquitzador de les privilegiades. Com diu Jorge Fernández Gonzalo (i ho copio tal com raja), l’operació política de l’humor crip consisteix a substituir la pàtina de paternalisme de les esquerres pel seu exacte oposat: un sòrdid secret compartit (un gaudi obscè) que trivialitzi amb les distincions

hegemòniques que han servit per a projectar el domini dels uns cap als altres. En aquest sentit, i en oposició a la institucionalització de la crítica (aquell fenomen pel qual la crítica es desintegra a través de ser assimilada per a la institució), el mateix Fernández Gonzalo explica que una manera de confrontar els discursos predominants de les institucions és a través de caricaturitzar-los o ridiculitzar-los; alguna cosa així com tornar estúpida la institució a través de l'exageració. Així doncs, podríem dir que usem el llenguatge del poder per, primer de tot, sobredimensionar-lo i que perdi consistència; i, segon, per atacar el corrent ja "mainstream" de la desobediència obedient o útil. Dit d'una altra manera, usem el mateix llenguatge que el racisme, masclisme o feixisme per tal de debilitar el poder institucional o hegemònic mentre, i en conseqüència, *irritem el contrapoder o poder subaltern. Allò que es diu matar dos trets d'un pardal*. Pel seu costat, María Lugones ens parla de la jovialitat com aquella obertura lúdica a ser boig i a no donar-se importància; Georges Bataille ens parla del joc com allò que s'oposa a la supervivència i està fora de la necessitat o de la utilitat; Franz Kafka ens recorda que l'absurd és el nostre Déu; o, Mikhaïl Bakhtin, ens convida a pensar en el carnaval com un espai on l'ordre establert se suspèn temporalment. La veritat és que podríem inventar-nos principis per a la

“performance” demolidora fins a l’extenuació, però per anar enfilant aquest capítol sense concreció, Maite Garbayo Maeztu i el seu llibre “Cuerpos que Aparecen” ens il·luminen amb la performance que succeeix amb formes no reconeixibles i, per això, ENS FAN SOMIAR EN LES COSES IMPOSSIBLES O INIMAGINABLES QUE PODEM ARRIBAR A FER I QUE ENCARA NO HAN SIGUT CODIFICADES, REGULADES O CULTURALITZADES per la professió i els seus súbdits. Per esquarterar la professionalització, perseguim fer allò que no es pot concebre i allò que no es pot dir. Per desmembrar la professió busquem la indicibilitat o allò que Bataille qualifica d’informe: una força o acció profanadora que desposseeix a la realitat del seu dret a atribuir-se una forma definida i precisa. A partir d’ara, anem a la caça d’aquella distorsió i corrosió de la forma que supera els seus límits per tal de tornar-se estranya o dislocada de la seva funció formalitzadora. A tall d’exemple, visualitza un camió tan atrotinat que no té forma de camió o, més encara, té forma de quadrat, la seva forma és inestable o, inclús, no té forma de res. En paraules d’Elisabeth Grosz, es tracta de descentralitzar l’ésser humà o fer un gir cap a l’inhumà desorganitzant les estructures que conformen les nostres vides-professions i, de tal manera, reduir al mínim allò que ens fa reconeixibles. *Saps, trobo que tot això és una mica elevat per imbècils com nosaltres. A mi*

m'ajuda l'imaginari iconogràfic del monstre de Georges Canguilhem per tal de pensar en aquell ser o contravalor que ens repèl i que és impossible de definir. Per concloure, si haguéssim de crear una fórmula sintètica o entenedora sobre tot això que hem narrat, abans em suïcidaria, però, posades a no perdre la vida (ja la perds tu cada dia treballant a l'àmbit socioeducatiu o cultural), m'atreviria a dir alguna cosa així com que les "veritats" (els posicionaments: allò queer, l'anarquisme, el cos crip, la naturalesa, la descolonialitat, el surrealisme...) han de negociar-se amb les "particularitats" (els contextos/situacions), així com amb l'esdevenir de les interaccions articulades (fer el contrari de la norma, el Wu wei, les derives, l'humor incorrecte, la jovialitat, el carnaval, així com la indicibilitat o l'informe i tantes altres que queden per venir). [*Molt fàcil, no?* – Ho "has" de llegir com si fossis aquell típic que tot diu que és fàcil] Si només fos això rai! El problema és que en els àmbits que ens ocupen existeixen tal quantitat de trames, institucions, normes i teatralitzacions entremesclades que, precisament això, ens dificulta saber quina és l'actuació adient per a l'incendi. És a dir, com puc subvertir el que és normatiu si, d'alguna manera, no predomina exclusivament una norma si no que, al "contrari", en conviuen de diferents? La resposta –altre cop– és ben senzilla. Es tracta de

subvertir: 1) la norma principal (la social-estructural); 2) la norma contextual (la principal allà on som); 3) la norma alternativa (la desobedient allà on estem); 4) la norma -diguem-li- radical (la contraproposta de l'alternativa allà on som); 5) així com la norma que puc esdevenir "jo" mateixa com a acció performativa o personatge; i tot això A LA VEGADA! [Això és *irònic "nanu" o tu ets un autèntic fill de puta* - Ho "has" de llegir com si fossis una que llegeix per trobar respostes] Així doncs, en la mesura que és possible que sigui complex trobar accions que facin la guitza per igual a totes les normes o obligacions recentment citades, és qüestió d'anar variant tota l'estona la "representació" escènica que realitzo i, en conseqüència, modificar també de forma natural les zones comunes o d'escissió amb cadascuna de les posicions coexistents. Ara bé, "professional" i desgraciat, PREPARA'T PER REBRE DE VALENT!

ESBERLAR EL MONOPOLI DE LA VIOLÈNCIA.

Del capitalisme gore o la pantomima dels espais segurs a la superació de les transgressions.

“Escric” “performance” entre cometes perquè les accions que s’hi relacionen en el text desborden (o volen desbordar) la paraula performance i qualsevol imaginari que tinguem d’aquesta en un marc artístic contemporani. La “performance” que s’apunta o fem aquí és una cosa tan senzilla com qualsevol acció; un conjunt d’actes o una actuació. Si ens endinsem una mica més, UNA “PERFORMANCE” ÉS “PERFORMANCE” PERQUÈ, com ens explica Pilar Parcerisas, ELS ESPONTANIS ESDEVENEN ESPECTADORS-ATORDITS-ALTERATS DAVANT D’UNA ACCIÓ-SITUACIÓ-VIOLÈNCIA QUE ELS DIFICULTA TENIR UNA POSICIÓ TRANQUIL·LA I DISTANT RESPECTE AL QUE ESTÀ PASSANT. Això és al que ens dediquem. *Booooooom!* La “performance” ha d’esgarriar, si no esgarrija és que no estem fent res fora del “normal”. Al

capdavall, en el més conformista dels casos, si nosaltres (educadores socials, artistes, professores, terapeutes o la mare que ens va parir) estem treballant en un centre penitenciari, ajuntament, escola o estem creant la nostra obra artística i no es generen problemes greus, malestars o situacions desagradables, preguntem-nos per a qui estem fent la nostra feina, per a què l'estem realitzant i com l'estem fent. En relació amb això, Sara Ahmed sempre em diu que, de la mateixa manera que el sistema genera friccions a aquelles persones que perceben on acaba el seu cos i on comença el món perquè aquest no està estructurat per a elles (segur que et venen mil exemples al caparró), la nostra "performance" com a "professionals" hauria de desorganitzar la maquinària de neutralitat dels espais predominants per tal que les persones privilegiades que s'hi mouen en total llibertat recordin que la seva perspectiva i comoditat és una merda de ficció capitalista. Sense embuts, els artefactes que un fill de puta com jo necessita per beure un got d'aigua de l'aixeta sembla que són inexistents o més naturals que els suports que necessita una persona sense cames ni braços per fer la mateixa acció. Idènticament, sembla natural que jo tingui el meu document d'identitat i que, en canvi, una persona que arriba -de segons quin país- no pugui ni treballar legalment. Em segueixes? *Doncs deixa-ho de fer o trucaré a la policia o a una mestra de*

primària! El resum és que hem de molestar les persones que poden beure aigua de l'aixeta sense problema; la conclusió és que hem d'emprenyar les persones que viuen amb completa normalitat! En aquesta línia, qualsevol intent –fins i tot benintencionat– d'estovar, maquillar, racionalitzar, intel·lectualitzar els “continguts” molestos que es troben fora de la professió és sotmetre's a les regles, poders i formes de producció de veritat institucionals. En conseqüència, la cerca del consens, qualsevulla negociació, la voluntat de millora o el simple fet de demanar permís a l'entramat d'estructures sobiranes, reforcen el comandament que volem o HEM de combatre i, lluny d'això, aquí es FORMULA UN COS INCIVILITZAT O IMPROPER que –com pots entendre– implica mantenir-se lluny de qualsevol poder, veritat o simpatia. A més a més, cal que tinguis en compte que esdevenir un cos bàrbar també significa ser un obstacle per a la felicitat dels altres i, per tant, esdevenir una intersecció o matriu d'incomoditat i violència. En primer lloc, la violència que emergeix cap a “mi mateix” quan el meu cos s'estableix com a territori d'experimentació política; en segon, la violència que genero en un context determinat essent inoportú i fent coses diferents de les normapossibles; i, en tercer, la violència que tu o totes les institucions implicades en qualsevol procés sociocultural engegueu per mantenir-me al

lloc delimitat que em toca com a “professional” i ciutadà. El “cert” és que no et pots ni imaginar la quantitat i diversitat de suggeriments, advertències o, fins i tot, extorsions que, amb bona voluntat o no i amb tota mena d’argumentari, rebo constantment perquè no em passi de la ratlla, perquè no faci el que un “professional” no pot fer o perquè ni tan sols faci el que un “professional” no acostuma a fer. Et creuries que des que em dic Pep m’han fet fora de seixanta-vuit feines? Et creuries que en els últims deu anys he rebut quaranta-sis amenaces anònimes perquè abandoni la meva tasca? Et creuries que des que intento fer el que està fora de la normalitat del professional m’han punxat vuitanta-set vegades les rodes de la moto? Doncs ja t’ho pots creure! Quan vaig començar aquesta aventura –sense sentir– m’inspirava en accions d’art contemporani com la “Himenoplastia” de Regina José Galindo (que es va “reconstruir” quirúrgicament l’himen davant del públic); “Fixation” de Petr Pavlensky (que es va clavar els testicles al paviment de la Plaça Roja de Moscou), “Rhythm 0” de Marina Abramović (que durant hores va estar amb desenes d’objectes com ganivets o pistoles perquè el públic fes el que volgués amb aquests i el seu cos immòbil), “What doesn’t rape, feeds you” de Jeroen van der Vliet i Lieke Groenveld (que van mutilar el membre de l’artista per fer-lo a la barbacoa i menjar-se’l) o, per no posar més exemples, “Untitled (Facial

Hair Transplants)” de Tania Bruguera (que es va sotmetre a una intervenció en què se li implantava pèl facial d’homes). Aquestes peces artístiques (i moltes altres) em van fer comprendre que la performance i la “performance” estan travessades per diversos paràmetres o situacions que poden relativitzar o accentuar la “gravetat” o les repercussions d’aquestes. Alguns d’aquests paràmetres, i disculpa l’aparença sistematitzadora de les pròximes frases, són: el context i les seves idiosincràsies (no és el mateix cridar en una biblioteca que fer-ho en un concert); la dicotomia animat-desanimat (no és el mateix trepitjar un llibre que trepitjar una magrana o un colom); la bifurcació entre perenne o caduc (no és el mateix tenyir els cabells que tallar una cama); o la proximitat amb el cos (no és el mateix que el bombardeig passi a l’Iran que al teu barri; no és el mateix que l’oli fregint t’esquitxi la roba o la pell; no és el mateix atacar el sistema de creences d’una persona que els seus actes; no és el mateix veure una merda que olorar-la o menjar-la; com no és el mateix una pintura sobre la pell que un ganivet esquinçant-la). Endemés, si aquest últim paràmetre (el de la proximitat amb el cos) el portem al seu límit, encara podríem afegir el valor de la mort o la seva possibilitat com a paràmetre fonamental. És a dir, el pes o l’afectació d’una “performance” es podria també analitzar o manipular en funció de fins a quin punt

posa en joc –literalment– la meua vida o la dels altres. Saps què vull dir? I és que no és el mateix un tret al braç que un tret al cor; no és el mateix un tret al peu que un tret al pulmó; i no és el mateix un tret al penis que un tret al cap [*Bé, justament en aquest cas...* – Ho has de llegir exactament com t’ha passat a tu pel pensament]. Amb tot i amb això, més enllà que els efectes d’una performance estiguin directament relacionats amb la seva intensitat o, per dir-ho distint, que la nostra “performance” comprometi (o no) el cos de l’altre, cap de les característiques exposades en les últimes línies asseguruen situar-nos fora de la forma obligatòria de la professionalització. Ves per on, totes les performances contemporànies anteriorment citades són accions que utilitzen el llenguatge de la violència per denunciar estructures de dominació, però que –a la vegada– i en la mesura que no operen des de la marginalitat o són documentades, conservades i finançades per grans institucions artístiques, són absorbides pel règim i es transformen automàticament en el sistema. Per tal causa, la meua preocupació no és tant que (jo) faci alguna llicència o aproximació al poder com que aquest i les seves prohibicions siguin les que –precisament– em permetin i prescrivin una mica de rebombori. És com si les transgressions que realitzo creient-me “qui sap què” fossin part d’una estratègia del mateix sistema per tal de

canalitzar la violència que aquest genera. Em segueixes? *Doncs deixa-ho de fer o trucaré a la policia o a una artista argentina d'esquerres!* El mecanisme és tant pervers com senzill: la repressió per mantenir l'ordre establert produeix una violència que –justament– és gestionada, alliberada i reinjectada a través dels meus delictes de pa sucat amb oli que, d'afegitó, em fan somiar que sóc un radical destructor. Per altra banda, i així tanquem el cercle de la corrupció, l'existència de la transgressió o de la seva possibilitat confirmen la necessitat de regles o prohibicions que s'encarreguen de mantenir el regne estàtic de la producció, el treball, la mesura i la multiplicació de policies. Tot queda a casa. Totes som policies. Més que mai entenc perquè l'admirat Pedro García Olivo va escriure l'"irresponsable". I és que com diu en Pedro, l'irresponsable és qui conserva el valor de negar la Llei des de fora de la Moral i es permet no tant l'efectisme de la desobediència com LA RADICALITAT DEL CRIM. En lloc de demandes, diàlegs, crítiques o canvis, aquest material i pràctica empaiten ACCIONS DE CONFLICTE o, més maques encara (*capital de Turquia*), ACCIONS DE MORT des dels marges que sabotegin, obstrueixin, malmetin, purifiquin, o, per què no, PERQUÈ NO, eliminin. Sí senyora Enriqueta, no s'adormi, paga la pena recordar i honrar tradicions, accions o moviments com la revolució de Ho Chi Minh i els

pagesos de Vietnam; els Yanomamo menjant-se els seus difunts; el Naghol a l'illa de Pentecost, on els "homes" salten des de torres de fusta de trenta metres amb lianes lligades als turmells; l'eliminació dels homes que proposa el manifest SCUM de Valerie Solanas; la revolta trans i queer de Stonewall contra la bòfia; Euskadi Ta Askatasuna; les Cèl·lules Revolucionàries i Rote Zora en contra de qualsevol aliança amb l'estat; Terra Lliure; el moviment Autonomia Operaia d'estudiants italians armats ocupant les facultats; l'alçament indígena Zapatista a Chiapas; el Festival of the Nine Emperor Gods, on alguns devots practiquen automutilacions, penetracions amb punxons o caminen sobre el carbó roent; l'escena incendiària del black metal noruec amb la coneguda crema d'esglésies cristianes i algun mediocre assassinat; o els atacs d'Alfredo Cospito. Els exemples estudiabls, que potser n'estem deixant massa de costat, són inacabables i molt més que diferenciables. Així doncs, davant la maquinària abominable de la indústria sociocultural, sembla més que obligat utilitzar el dret natural a no ser dòcils i, des d'una acceptada absència de solució, el punt crític és determinar si nosaltres, descendents de la falsa moral infecta que desitja el bé i la justícia, tenim arguments o valentia per exercir la violència simbòlica, la material o, fins i tot (per què no), la violència física. Com sabeu, en aquest

text no som gaire de justificacions, però deixeu-nos esmenar que Georges Sorel diu que la violència proletària no té res a veure amb el crim perquè aquesta és moral; Frantz Fanon diu que la violència és l'únic llenguatge que entén el colonitzador; Hannah Arendt diu que la violència és la única força que pot destruir el poder; o Slavoj Žižek ens diu que la no-violència és la màxima complicitat amb la violència sistèmica. Més enllà d'aquestes parafernàlies, Kropotkin deia que el terrorisme és l'arma dels febles i "jo", que al costat de quasi qualsevol persona sóc el privilegiat, quan faig formació, intervenció social o escric aquest passatemp inútil em començo a percebre dèbil –i fins i tot decrepit– davant la institució Veritat, davant la institució Feminisme, davant la institució Escola o, per no està anomenant gegants fins demà, davant la institució "Professional de l'acció sociocultural i educativa". Tanmateix, tot i que no hi ha dubte que "sóc" el fluix i llanguit davant de qualsevol institució, per a tothom és més fàcil i fèril catalogar les meves accions o performances com les d'un home (NEGRE) que abusa del seu poder o fa una mala praxi. D'aquesta manera, el que faig aquí (que també ho intento fer allà) és transformar-me en una cèl·lula terrorista per tal de posar la meva insignificança al servei de la destrucció de la professió. Així és: l'estudiant, professional, usuària, institució o lectora que tinc davant quan

faig una formació, xerrada, acció o text **ÉS EL SISTEMA I, PUTEJAR-LA, NO NOMÉS REPRESENTA** (o pot representar) **UN EXORCISME SINÓ QUE TAMBÉ ÉS UNA FERIDA DIRECTA A LES ESTRUCTURES QUE LA MANIPULEN.** [*Busca-raons, no vals la corda per penjar-te! Tu ets l'alliberador i els altres som els titelles, oi?* – Ho “has” de llegir com si estiguessis en una assemblea crispada entre professionals]. Abans només feia bajanades o “performances” violentes (cada cop més violentes) quan feia formacions per a professionals; després les vaig introduir a tota mena de reunions; seguidament a les “meves” xerrades; i ara les faig sempre que figuradament treballa: també o, fins i tot, quan puntualment (molt puntualment) em contracten per a fer “intervenció” socioeducativa amb qualsevol grup dels que els hi diem vulnerables. Temps enrere, em pensava que alumnes, usuaris, públics o col·lectius en situació de risc eren innocents o millors que els professionals; tot i això, com ja hem dit en algun passatge del quart capítol, no només no ho són sinó que –juntament amb els altres– són socis accionistes de la mateixa empresa. Evidentment, i que d'això en quedi constància, si aconseguim que durant la nostra feina o temps d'oci mori alguna persona, que aquesta –si us plau– sigui un professional, però, com a norma general, la “missió” que aquí es planteja no promou aquest fet diferencial. *Que morin uns i altres!* Per altra banda, deixa'm també

matissar que el descontrol que aquí s'exerceix no necessàriament ha d'acabar amb la mort de ningú. Que pot i estaria bé que succeís: sí; malgrat això, no és una condició imperativa. Uns anys abans, em preguntava fins on podem ser violents (com si la violència es pogués fer fins a un lloc) i ara només intento TRANSCENDIR LES PARAULES PER INVENTAR ACTES QUE NO PUGUIN SER ABSORBITS I BLANQUEJATS PEL SISTEMA; com hem vist amb aquelles performances d'Abramović i companyia. En aquest sentit, quan visito en Pedro García Olivo a la seva caseta de la muntanya, sempre m'acaba explicant que l'única manera perquè t'expulsin d'una escola és que toquis depravament un infant. Vull dir, imagina't l'espai inacabable de possibilitats que hi ha entre ser mestre i que et facin fora... Facis (quasi) el que facis, l'escola i el sistema educatiu tindrà la capacitat de reconèixer i incorporar les teves pràctiques o transgressions com a excepcions que mantenen l'ordre establert. Ja ni et parlo de la capacitat que poden arribar a tenir dos àmbits més informals i creatius com són el de l'educació social o el de la creació artística. Allà, si ets home, fins i tot es podrà assumir o aplaudir que t'emboliquis amb un menor. En definitiva, i ja per acabar, per sortir del professional (diu Georges Bataille o m'ho invento que ho diu) hem de festejar amb la ultrahistòria: hauríem de performar o esdevenir la pèrdua de la dignitat (la pèrdua de la moral);

hauríem d'esdevenir o performar la pèrdua de la forma (la pèrdua del ser); hauríem de performar o esdevenir la pèrdua del sentit (la pèrdua de la lògica); i hauríem de performar o esdevenir la pèrdua de les jerarquies (la pèrdua de la política). Déu n'hi do, oi? Sembla que això serà -inclús- més improbable i complex que fer realitat aquell somni eròtic de caminar per una festa multitudinària de professionals amb una metralladora enorme disparant a tort i a dret. Segur que al formar part del món de la cultueta no en tens ni punyetera idea d'armes de foc, però deixa'm dir-te que la fantasia sempre em fa aparèixer amb una moto gegantina i una M134 Minigun; la coneixes? És la bèstia de les metralladores; té un multi canó rotatori que amolla fins a 6000 bales per minut (100 bales per segon si no t'agraden les matemàtiques). En tot cas, i trobo que justament ara és un molt bon moment per matisar-ho, AQUEST MATERIAL NO VA EN CONTRA DE TU, Joan o Mireia, aquest text ni tan sols pensa o valora que facis coses bé o malament; no és el nostre negoci. De fet, segur que ens semblaries simpàtica i entranyable, segur que ens encantes. Més que voler matar-te a tu, aquest material persegueix desprendre'ns de l'Estat que habita dins nostre. Més que dirigir-se a tu, les nostres accions van encaminades a la desparasitació. Primer la meva i després vejam fins on podem arribar. Em segueixes? *Doncs deixa-ho de*

fer o trucaré a la policia o la comissió de gènere de qualsevol universitat! SI LA TRANSGRESSIÓ ÉS EL MECANISME A PARTIR DEL QUAL ES PURGA LA VIOLÈNCIA PER RENOVAR L'ORDENAMENT SOCIAL, NOSALTRES, FES-HO COM VULGUIS, HEM O HAURIEM D'ESTAR FORA O MÉS ENLLÀ DELS LÍMITS DE LES TRANSGRESSIONS preconfigurades. Endemés, estiguem tranquil·les, la nostra violència en front de la violència de l'estat és només una defensa i, per tant, és absolutament legítima. La violència per matar el paràsit és obligatòria. Sóc l'Ellie, la protagonista de "Last of Us".

ANTI**PRO**POSTES. EL **PRO**FESSI**ON**AL **RA**DICAL ÉS IMP**RA**CTICABLE.

Escenaris i categories performatives. Per fi estem arribant al final d'aquesta lleugera i prescindible corpografia que, fins al moment, s'ha limitat a explicar el nostre camí, el perquè anar en contra de la figura aterridora del professional, la violència que genera confrontar-lo, així com la comprensió del cos com a producte serialitzat o, a l'inrevés, com a instrument terrorista per esquarterar el fet sociocultural i educatiu. Més enllà que aquest material es posicioni (o no) en el fet que siguem la màscara que portem i NO EL QUE HI HA DARRERE D'AQUESTA, aquí el que es formula és que ens l'arranquem i, des d'aquest nou lloc de carn viva i encetada, puguem performar o posar-nos qualsevol màscara, cos, situació, sentiment o cosa. Vet aquí, com ja hem dit tantes

vegades, ens trobem davant la que creiem que és l'única escletxa que ens pot desunir del poder de l'Estat. Segons la nostra recerca, si parlem de performar "hauríem" de parlar de tres escenaris. En un primer, parlem de "ser" una cosa o de fer una intervenció (al meu cos) per esdevenir una altra cosa. És a dir, en aquest escenari jugo amb el fet de "ser" negre o, en el suposat cas que no ho fos, jugaria amb el fet d'esdevenir-ho o semblar-ho després de -per exemple- sotmetre'm a una operació per canviar-me el color de la pell. M'explico? *Diuen que avui es pot operar tot, oi?* En aquest hipotètic cas poca-solta que us plantejo, potser continuaria sense "ser" negre, però, a primer cop d'ull, causaria els mateixos efectes. *I a primer cop d'orella? I a primer cop de puny?* No, en aquest cas, no. Si em sentissis parlar (sense veure'm) intuiries que no sóc negre i ja no diguem si em peguessis un cop de puny sense anticipació; per la meua sorpresa i esgarrifor, t'adonaries immediatament que no ho sóc (almenys si, com és habitual entre les persones blanques, anteriorment ja has estomacat a diverses persones negres). *Vejam qui és la valenta que aixeca la mà i s'atreveix a dir davant de tothom que mai ha escopit o atonyinat a una persona -digueu-li- de color.* Els negres fa centenars d'anys que estem habituats a que -en el millor dels casos- ens peguin. En relació amb això, i tot i que no he tingut la sort de

conèixer-lo personalment, aquests dies he estat llegint el col·lega C. Riley Snorton i el seu llibre "Negra por los cuatro costados". Al marge que sigui ofensiu posar qualsevol exemple sobre el maltractament a la negror, és ben curiós que mentre avui la medicina avança prenent l'home blanc i cis com a mesura, el text que us cito ens explica com la ginecologia moderna va néixer sobre l'explotació dels cossos negres, utilitzant-los com a matèries experimentals (considerades físicament inferiors) per construir el benestar reproductiu de les dones blanques. Sí, senyora Enriqueta, el ginecòleg sabia on posava les seves mans perquè abans ho havia fet (el seu avantpassat) milers de vegades –sense cap humanitat– a dones negres esclavitzades. Bé (que m'embalo), tornant al primer nivell de performance, si en lloc de parlar de negror parléssim –per exemple– de "tolidesa" (de discapacitat), qualsevol persona tolida podria jugar amb el fet de "ser" –per exemple– coix monòpede; però també jo, que avui tinc les dues cames, podria tallar-me'n una i esdevenir definitivament coix. *Forassenyat, però interessant, no?* Ara bé (pregunto), si aquest coix monòpede o jo mateix després de tallarme una cama portéssim una pròtesi d'aquestes d'última generació i anéssim amb un pantaló llarg deixariem de ser coixos? Almenys et semblaria que no ho som, oi? Si ho recordes, en el capítol anterior he parlat de

la comoditat hipòcrita que normalitzo quan bec un got d'aigua de l'aixeta sense cap adversitat; doncs pregunto: i si jo, que no existeixo, estigués en una illa deserta sense aigua dolça? En aquest cas (pregunto), semblaria discapacitat o –directament– ho seria? Vull dir, EL QUE REALMENT “SÓC” O MOSTRO –EN EL TEATRE DE LA VIDA– ÉS FORÇA CIRCUMSTANCIAL (CONTEXTUAL), oi? En un segon escenari de performance, hi ha una suspensió o afegiment temporal de quelcom. És a dir, si ens poséssim altre cop en l'hipotètic escenari on jo no fos negre, imagina't que –aquesta vegada– tinguéssim una malaltia a la pell que em fes semblar negre durant una època; imagina't que em maquillés de negre durant una estona; o, si tornem a la discapacitat, imagina't que em trenqués la cama i, en conseqüència, fos coix durant un període. *Senzill, no?* En un tercer nivell, es tractaria de teatralitzar o posar-me la màscara de blanc, coix, botifler o cap de suro. O sigui, ara mateix no sóc coix, però sense necessitat de fer cap gran entrenament amb el Mètode Stanislavski o amb el teatre físic de Grotowski, podria entrar a la sessió formativa de la tarda arrossegant-me com si no pogués utilitzar cap de les dues cames i la meua cadira de rodes s'hagués trencat. Pregunto. Creus que alguna de les alumnes de postgrau creurà que el que està veient (en el suposat cas que totes puguin fer servir el sentit de la vista) és mentida? *Jo crec que no!* En resum, seguint les

tres dramatúrgies exposades i ja sigui que aquestes succeeixin d'una forma accidental, circumstancial o provocada (i no per això menys performativa), podem: 1) "ser" el que "aparentment som"; 2) decidir (o esdevenir) "ser" una cosa que "no érem"; 3) "ser" durant un temps delimitat una cosa; o 4) fer com si fóssim una cosa que "no som". M'explico? LA NOSTRA HIPÒTESI ÉS QUE TOTS ELS ESCENARIS PERFORMATIUS QUE PRESENTEM ESTAN IGUAL DE CARREGATS DE PERFORMANCE. *Per això són escenaris performatius i no són bosses de crispetes, oi? O una bossa de crispetes també està botida de performance? Tal volta més aviat de perfomativitat.* El que vull dir, i alerta que no és poc, és que UN COIX O NEGRE ACTUEN TANT O MÉS PER SER-HO QUE EL QUE ACTUARIA UN BLANC PER SEMBLAR NEGRE O QUAALSEVOL PERSONA PER SEMBLAR COIX. Val a dir que, el que es planteja aquí, no dista gaire del que tu fas forçosament cada dia a la feina o al carrer; potser l'única diferència és que nosaltres intentem performar per la insurrecció i tu generalment ho fas per la confirmació del que és establert. Sigui com sigui, TOT és performativitat o performance i, en aquest sentit, esperem que es pugui intuir fins a quin punt ens apassiona investigar si els tres escenaris que hem dibuixat (en contra de la performativitat) generen impactes gaire diversos a les persones que interpel·len o assalten. En altres paraules, pels que són espontanis d'una

“performance” (qualsevol persona davant d’una altra persona), hi ha alguna diferència entre que m’agafi un atac de cor o que l’actui? És a dir, FINS ON LA “MENTIDA” O LA “PERFORMANCE” (SINÒNIMS DE VERITAT) PODEN GENERAR REALITAT? Com sempre, no en tenim ni idea i, a més a més, aquest no és el motiu del capítol (com tampoc donar respostes és la meta d’aquest text). Si pàgines enrere hem mal perfilat uns quants posicionaments i supositoris que –a nosaltres– ens permeten “guiar” la “performance”, ara tocaria o volem portar algunes mostres il·lustratives a col·lació. *Arriba el millor moment del text!* Tanmateix, abans d’això hauríem d’entendre (i no ho dic perquè cregui que siguis un imbècil) les categories bàsiques sobre les quals podem intervenir o –com a mínim– sobre les que nosaltres estem experimentant. Confesso que, malgrat que he estat ben temptat a fer alguna espècie de classificació, finalment he optat per llançar una llista oberta de categories que ens permeti tota mena d’incidències i barreges; especialment ara que –cada cop més– considero que totes les categories són culturals o depenen d’un punt de vista. Dit d’una altra manera, més que pensar –per exemple– que “el lloc on mirem” o el llenguatge és més après o decidit que el nostre “gènere, sexe o sexualitat”, el material que tens entre les orelles entén que totes les categories que es citen aquí són socials o, de la mateixa forma, potencialment performables i, per tant

(disculpa), presumiblement modificables. T'animem a què afegeixis les categories que vulguis, nosaltres fem el tret de sortida amb les següents: edat; color de pell; deformitats o geografia del cos (distribució de volums, relleus, plecs, cavitats, marges...); nombre d'extremitats; sons corporals (sorolls de la respiració, del ventre, de les articulacions...); restes i secrecions (suor, sang, saliva, mucositat, fluxos, orina, femta...); gènere, sexe, sexualitat; plaer; sistemes sensorials (vista, oïda, escolta, gust, equilibri...); història inscrita (tatuatges, marques, escriptures, cicatrius...); expressió "clàssica" (veu, parla, llenguatge, gesticulació...); postura; moviment en l'espai (formes de desplaçament); condició física (alçada, pes, força, to muscular, resistència física, ritme cardíac, ritme respiratori...); relació amb la tècnica (pròtesis, implants, bastons, cadires de rodes, aparells ortopèdics, tecnologia incorporada...); materialitats externes (pols, fang, brutícia, vestimenta, pells alienes...); i relacions o interdependències. Aquestes categories i totes les que tu elaboris només poden performar-se de manera conjunta. Normalment, això és com la teoria de la interseccionalitat de Kimberlé Crenshaw i la seva multiplicitat de sistemes d'opressió, la nostra performance mai es podrà executar ni entendre en base a una sola categoria. Per anar començant, val a dir que TOTES LES SITUACIONS QUE

EVOCARÉ durant aquest i el següent capítol SÓN AL CENT PER CENT INSIGNIFICANTS I SUPÈRFLUES FORA DEL MOMENT I LLOC ON VAN APARÈIXER DE FORMA NO PREMEDITADA. Nogensmenys (*estava esperant fervorosament el moment d'utilitzar aquesta locució*), potser poden inspirar les teves creacions esquizo-revolucionàries. Sense més dilatació que la que ja porto, comencem. Recordo amb certa estima la primera sessió a un màster d'atenció a la diversitat tot just sis anys després que m'haguessin acomiadat perquè 25 de 28 alumnes abandonessin la formació. Bé, estrictament, aquest no va ser el motiu per expulsar-me; la causa del comiat va ser la valoració corrosiva de les alumnes a les "meves" quatre hores de -diguem-li- classe. Sabies que per continuar o no com a col·laborador d'una formació de màster el criteri principal utilitzat és l'"opinió" de les persones que el cursen; recollida -algunes setmanes més tard- a través de puntuar uns ítems absolutament colonials [*Huevón, y la mitad somos latinas poh!* - Ho has de llegir com una xilena confusa que ha creuat el món per cursar uns estudis mediocres]. De la mateixa manera, la perspectiva de l'equip directiu de qualsevol curs universitari està absolutament supeditada a les opinions de l'alumnat; i ja ni et dic si el curs no és oficial. Amb raó hi ha una munió descomunal d'imbècils CARA DE PEDRA O ROSTRE DE CERA dirigint formacions acadèmiques. Escolteu-

me, que a mi (A MI), que un inútil sigui el responsable d'un màster em sembla gloriós, el problema és que els imbècils que els dirigeixen no són els inútils que aquí s'admiren sinó buròcrates desvergonyits amb actitud de SABATA CROC I PARET DE FRONTÓ. Ja ho diem en català, qui paga mana i, aquí, el fet més rellevant és que hi hagi un nombre considerable d'imbècils enganyats que paguin una matrícula i que uns altres, si és possible encara més imbècils, tinguin capacitat d'aguantar-los durant el període de temps establert i sàpiguen gestionar els recursos que generen. Tornant a l'anècdota, em pregunto per què deixen omplir la valoració d'una sessió a les alumnes que no han assistit a totes les hores. De vegades penso que les -sens dubte falses- llibertats que hem assolit ens porten a marxar massa ràpid dels entorns, contextos i situacions que no ens agraden. Ben bé que la satisfactorietat i la comoditat (polítiques de confort liberal) són la tirania quan, al contrari, LA INSEGURETAT HAURIA DE SER INNEGOCIABLE. En qualsevol cas, les alumnes, que -per cert- ja moltes van anar marxant amb comptagotes des que vaig començar la sessió, van fugir en ramat quan en un moment donat em vaig treure tota la roba davant d'elles. Sí, em vaig quedar cru i a pèl, em vaig quedar com Déu em va portar al món; *bé, de fet no exactament (ho sento, és un acudit trans)*. Si vols que et digui el que penso (que ja saps que penso poc), jo no sé si les

alumnes van marxar ofeses perquè em vaig despullar o perquè es van trobar un objecte entre les meves cames que no complia les seves esperances. Davant les expectatives blanques d'una polla monstruosa entre les cames de qualsevol negrot, ves per on es van trobar amb la petitona "T-dick". Per si no ho sabies, a les trans que ens administren testosterona com a part de la teràpia hormonal que rebem per tal de reduir les característiques sexuals femenines i desenvolupar les masculines, és habitual que ens augmenti el clítoris; em sembla que tècnicament es diu clitorimegàlia, tot i que a nosaltres ens agrada més dir-li palet xinès, llengüeta, peixet, llufa, baby T, missil, torpedo... En aquella època estava revisant els textos de Butler i ressonava molt amb allò que la "dona" ha de mostrar el seu cos per aparèixer en l'esfera pública mentre que l'home en té prou amb el seu discurs. Després de treure'm la samarreta desenes de vegades en altres formacions, per fi una sessió -extremadament avorrida i plena d'invitacions- em va permetre fer una ofrena que tergiversés la història habitual. Per contrast (vaig pensar), avui callaré i arribaré al fet públic a través de despullar-me. Així va ser. Sens dubte, un disbarat com un altre, però -espera't- perquè la història no acaba aquí. La cirereta del pastís va explotar quan una "alumne" que semblava més que apassionada amb tot el que estava passant em va preguntar: "perquè creus que les companyes

han marxat de la teva formació?” Crec que ella s’esperava una resposta autoincriminatòria (i jo –de debò– és la que anava a donar), però –abruptament i des d’algun indret desconegut de les “meves” entranyes– la contesta que em va sorgir disparar va ser: perquè “són” “gilipolles” (i ho poso entre cometes perquè en català no és correcte; no perquè no pensés ni pensi que no ho eren). Immediatament, de les deu persones que havien aguantat estoicament les dues hores que portàvem, ni més ni menys que set van tocar el pirandó fent ús d’una performativitat excelsa d’indignació i abraonament. Malgrat tot això, si t’haig de dir la veritat, el final de la sessió va ser una de les més maques que mai he viscut. Dues de les tres alumnes que quedaven també es van despullar i vàrem estar mirant–nos una bona estona fins que les quatre ens vàrem abraçar entre somriures i alguna llàgrima. La sessió va acabar aquí. *Mareta meva! Respirem.* No sé si t’has adonat que –amb tanta beneiteria– encara no hem començat a descriure la història que us anàvem a explicar. *Tornem–hi.* Com us he dit, sis anys després que em fessin fora del “màstel” aquest d’atenció a la diversitat, em van tornar a convidar a fer quatre hores. Sembla que sis anys és una temporada suficient perquè el sistema et perdoni o perquè vulgui tornar a provar de raptar–te (tal volta –simplement– a última hora els hi va faltar un professor dels habituals i els primers substituïts

de la llista també els hi van fallar). En tot cas, a l'arribar a l'edifici on es feia la sessió vaig tenir l'impuls incontrolable de performar "la discapacitat". D'aquesta manera i absolutament de manera descontextualitzada, el que va emergir al travessar la porta de l'aula va ser una persona amb els braços i mans rígides entretancades cap enrere que feia petites estereotípies i que, a banda d'expectorar alguns míssils de saliva, emetia uns sons per la boca que eren totalment indesxifrables. TOTALMENT INCOMPREENSIBLES. A més a més, de tant en tant em tocava els "ous" per dins del pantaló. No sé com no vaig esclatar a riure i, encara menys, no sé com aquelles trenta i poques persones van aguantar quatre hores sense entendre literalment ni un soroll dels que regurgitava. I és que no vaig emetre cap paraula reconeixible. Donaria tot el que tinc perquè la sessió estigués enregistrada. Les expressions de les cares eren de pel·lícula. Em van fer pensar en aquella sessió en què, seguidament de citar aquella ximpleria de la pedagogia sistèmica que ve a dir que per ser bones educadores o treballadores socioculturals hem de mirar sense retrets als nostres progenitors, una participant -que ja no podia sostenir la tensió que estava vivint- li va dir en veu baixa a una companya donant per fet que (jo) no l'escoltaria: "als seus pares sí que els hi deu costar mirar-lo així". Aquell dia, que crec que no havia dormit suficient, estava especialment sensible i, al

pensar amb la mare i el pare (com saps, els dos morts des de fa anys) em va posseir una emoció que, tot i que hauria sigut capaç de dominar-la, vaig “decidir” lliurar-la. Em va “semblar” que podia aportar una dimensió interessant a la sessió (almenys mai havia fet una performance així).

D’aquesta manera, a l’aula i davant de tothom, vaig plorar el que no havia pogut plorar durant tots aquests anys. D’afegitó, per si el show no era prou inquietant, després de tres o quatre minuts (que van semblar literalment dies) i mirant a la “xavala” que anteriorment havia fet el comentari vaig dir: “Oi tant que els hi costa mirar-me, sobretot perquè no hi són; els dos i una de les meves germanes van morir la setmana passada en un accident de cotxe”. *Silenci*. Com et consta (*i això ja t’ho dic a tu*), aquesta darrera informació era falsa, però el fet rellevant aquí és que tothom s’ho va creure (inclús van sentir el dolor en el seu cos). La formació va ser estranya fins al final. Com us deia, unes cares de pel·lícula. Tornant a la historieta de l’acting crip (que ens faltava el final), i alerta perquè n’hi ha per llogar-hi cadires, el fet més increïble de la història del màster d’atenció a la diversitat on vaig estar fent el subnormal durant quatre hores és que la directora em va trucar l’endemà per preguntar-me què havia fet durant la classe, ja que la mateixa nit havia rebut més de deu correus electrònics de les alumnes demanant-li més formació amb mi.

ANTI**PRO**POSTES II.

EL **PRO**FESSIONAL **RA**DICAL

ÉS **DE****NUN**CIA**BLE**.

L'anormalitat és la insubordinació; un art irrepètible. I si us diguéssim que les anècdotes amb el màster d'atenció a la diversitat que us hem explicat en el capítol anterior encara no han acabat? Doncs mira, premi, és així. Endemés, crec que l'anècdota que no hem narrat és –segurament– la millor entre totes les que l'han precedit. Llavors, tornem al màster d'atenció a la diversitat. Com us hem dit, sembla que les “alumnes” de segon varen quedar fascinades amb els continguts de la sessió. Per tal causa, la directora, que necessitava classes que suavitzessin la insatisfacció general amb els estudis, es va veure coaccionada a oferir-me quatre hores més de docència. En aquest cas, pel cap de setmana vinent i, òbviament (com et pots

imaginar), li vaig respondre amb un rotund sí. *La Mare que em va parir, t'adones que volent rebentar el sistema els hi vaig donar la carnassa que més els agrada?* El tema és que, tot i que algunes ho tingueu tot tan i tan clar, no és gens fàcil desxifrar allò que esberla o, en canvi, allò que sotmet (i això és aplicable a tots els nostres activismes, relacions o feines). Tornant al tema, poques institucions em permeten un tercer acte i, en aquesta ocasió, havíem de celebrar-ho fent-la ben grossa. Per altra banda, tenia la sensació que havia de fer alguna cosa perquè les alumnes es qüestionessin si la setmana anterior es van quedar a tota la sessió per algun motiu relacionat amb la condescendència o a la discriminació positiva. En un atac instintiu d'aquells que no es poden explicar, a principis de setmana vaig marxar cap a l'Alta Ribagorça a visitar un dels pastors transhumants que vaig conèixer quan vivia a la zona i, de sobte, ZAAS! Com un acte de màgia ens vàrem ensopegar amb en Dumitru; un ciobani romanès que feia dos anys que, per raons que no vaig entendre, estava pasturant als Pirineus catalans. Després de tres dies caminant amb ell i dormint al terra de la seva caseta de fusta, vaig aprofitar un moment que ens vàrem trobar amb n'Antoni (el meu col·lega pastor) per, amb la seva ajuda i la del puto traductor de Google, dir-li que hi havia un grup de persones a Barcelona que les encantaria ser tractades com ovelles. No es pot negar que les

seves cares eren realment de desconcert, però no sé exactament com li vaig fer entendre que formava part d'un d'aquests experiments moderns de les universitats i que, si li semblava bé fer-ho, li regalaria 20 ovelles. "Més val un tros d'ovella que un tros de vedella; imagínate si son veinte" li va dir l'Antoni en aquell precís moment com si fos la millor de les assajades coreografies. Dit i fet; ja et pots imaginar la fila que jo (que no existeixo) tenia intentant fer de pastor mentre en Dumí i en Tonet anaven cap a l'institut de Formació contínua de Barcelona amb les següents consignes: "Dumitru, has d'entrar sol a l'aula i fer exactament el que faries amb el teu ramat. Quan l'última persona del grup aconsegueixi marxar de l'aula podeu agafar el cotxe i tornar a la muntanya". Tal com sona va esdevenir i, si t'estàs preguntant com ho van fer per passar desapercebuts, deixa'm fer-te saber que en van tenir prou en dir a la persona de l'entrada que eren els substituïts d'en Pep. "En Pep?" va preguntar el porter. "Sí, aquell col·laborador negre que va venir la setmana passada" va respondre en Tonet. "Ah, cert molt simpàtic el noi de color; passeu passeu, Aula B12". Sabies que en els deu anys que ens arrosseguem per aquestes formacions universitàries mai hem fet una classe davant de la persona que ens contracta? Molta mala sort seria que, el dia que justament no ens presentem, la filla de puta de la directora

estigués allà. Per altra banda, deixa'm afegir que crec que hauria sigut molt més provocador que una persona normativa fes l'"acting" o performance d'en Dumitru, però mira, la cosa va anar així. Teníem en Dumi i no era poc. Al retornar al camp, en Dumitru estava pletòric perquè havia anat a la Universitat i, n'Antoni, que havia estat fora de l'aula rient dels xiulets, onomatopeies i cops de bastó que se sentien a través de les parets, em va assegurar que l'última persona esfereïda que va marxar de la sessió va tardar –només– trenta-set minuts a abandonar-la. *Malgrat que l'Ignatius no em va deixar anotar aquesta trentena de persones a l'excel al·legant que jo no estava present a la sessió*, considero que va ser tot un èxit. Des d'aleshores no sé res d'aquell màster.

Recapitulant, a banda d'alguns exemples que has trobat durant tot el material, podem dir que, en les seccions d'antipropostes que esteu llegint, ja hem explicat una performance on el Pep es va treure la roba, unes altres dues on s'ha valgut del "seu" gran acting i una quarta, aquesta última, on ha substituït la seva presència per una altra molt millor. De fet, fixa't que aquest últim escenari (la substitució d'un cos per un altre) és un "bonus track" que ni havíem contemplat a l'inici del capítol anterior quan hem "sistematitzat" les diverses possibilitats performatives. Tanmateix, si tirem endavant, crec que no hauríem d'oblidar la vestimenta com a

creadora de performance. Personalment, *paraula que no és excessivament benvinguda en aquest material*, acostumo a posar-me mitjons desparellats, utilitzo combinacions de colors que puguin esquarterar qualsevol retina i vaig variant l'estil de roba perquè no se'm pugui associar a una tribu urbana o, si més no, que no se'm pugui relacionar sempre amb la mateixa. Amb tot i amb això, el que més m'agrada és anar amb roba publicitària regalada (del tipus "Ibrahim Halal Carnicería") i, sobretot, anar amb roba bruta que, com que no és el que es porta habitualment en el món fashion de l'educació i de la cultura, ho puc fer –per portar la contrària– força sovint. Roba que es vegi especialment ronyosa i, si és possible, que faci pudor. Ferum agre! Quan treballo a la presó, i que quedi més que clar que no dic que les persones privades de llibertat vesteixin amb roba bruta, el meu èxit setmanal és que, com que no porto visible el carnet de col·laborador, els funcionaris em cridin l'atenció perquè em confonguin amb un "intern". Innocent, sempre he volgut creure que això em succeeix per la roba que porto o pel meu flow al caminar i no pas perquè sigui negre. Vist així, no hem d'oblidar que, per molt que un negre es vesteixi estrofolari o tingui altres singularitats físiques, aquest sempre despuntarà per la seva negror. Segurament per tal causa vaig començar a estudiar els carnavals que amaguen el rostre i la pell. Tot i això, val a dir que

nosaltres no veiem el carnaval com una eina de govern que autoritzi un desordre regulat (com ho feia la República de Venècia en els seus temps, com ho planteja la saga "La Purga" o, fins i tot, com miren el carnaval de Barranquilla els polítics colombians) sinó que aquí plantejem un carnaval que delinqueixi sense cap mena de permís. En aquest sentit, recordo el dia que vaig aparèixer al centre penitenciari vestit de funcionari. Com si es tractés d'un xandall niku o adodas d'aquests que són impossibles de reconèixer i que et venen a qualsevol basar laberíntic de Turquia, em vaig posar un uniforme d'imitació que, juntament amb les meves naturals salutacions al personal, em van fer arribar al mòdul on anava sense que ningú es preguntés qui era. Ves per on, em van descobrir quan em vaig treure la part de dalt de la disfressa i em vaig posar a jugar una partida de parxís amb algunes de les persones privades de llibertat. Tot plegat ben surrealista. D'altra banda, sempre recordaré quan vaig aparèixer al Centre Penitenciari Lledoners amb un haik blanc que només deixava un ull descobert. A cavall entre el fantasma de l'òpera i una dona amb la vestimenta tradicional d'Algèria, vaig estar tres hores al primer control de seguretat perquè em negava a treure'm el vestit. *[Miri'm l'ull, no veu que és el mateix que el de la foto; però com es reconeix a una persona sinó és a través dels seus ulls. Miri'm l'ull. Digui'm, potser el problema és*

que només en mostro un? – Ho has de llegir com una educadora social de poble que va repetint el mateix als més de quinze funcionaris que es van sumant a l'escena dantesca]. Finalment, i després que el director del centre supervisés el meu DNI, el carnet del departament de justícia, així com el control d'explosius i metalls, va ser ell mateix qui em va acompanyar fins on feia la sessió. Al mòdul tres, em sembla que va ser per les puntetes de les vambes vermelles que s'entreveïen en caminar, em van reconèixer de seguida. La gent del mòdul reia pels descosits. *Molt divertit*. Podria descriure desenes de situacions performatives que hagin prosseguit amb la meva expulsió i, fins i tot, podria explicar molt millor les circumstàncies que van fer aparèixer algunes de les performances que us estem explicant, però aquí ja saps que donar les coses mastegades no es contempla; aquí en tenim prou en trucar a la porta de la teva imaginació o pegar bufetades als àmbits que ens ocupen. Sense entrar en detalls, considero que han sigut emblemàtics els dies en que m'he disfressat de vagina, polla i caca gegants a diversos instituts de secundària o a la universitat; el dia que en una formació en temes de migració em vaig disfressar de Cristòfol Colom tot "fingint" que era un dels alumnes que s'havia apuntat al curs per aprendre com havia de millorar el seu estil colonitzador; el dia que en un psiquiàtric em vaig disfressar de Sigmund Freud

per tal d'alliçonar psiquiatres i psicòlegs; o, per no posar-te el cap com un bombo, el dia que, aprofitant que era l'únic professional durant el torn de nit en una residència de gent gran, vaig disfressar els avis i àvies de moble vell i vaig publicar (i publicitar) un anunci a Instagram amb tot un seguit de fotos falses perquè la Nau Vila Besòs, botiguers de segona mà i tota mena de drapaires vinguessin a buscar-los. Pels que sou de Catalunya, segur que aquesta història us sona perquè el cas va sortir al telenotícies migdia i a tots els mitjans de paper. Em sembla que ha sigut la "meva" acció performativa més mediàtica. En relació amb això, sempre m'han ajudat molt els sis mesos que vaig estar coquetejant amb la figura del drag. En un viatge al Perú i totalment en mans dels capricis de l'atzar, vaig conèixer Frau Diamanda, Nébulah i "la Escuela de la Tía Tula". Allà em vaig entrenar en el maquillatge, la confecció de vestits, la dansa i, sobretot, en l'art de l'actuació; en creure-me-la. La construcció de la meva Drag Queen (que li vaig dir NegriKona) i del meu Drag King (que els meus companys el van batejar com a White Dràcula) em van donar llum verda per experimentar amb coses que mai m'havia atrevit a ser, així com per explorar tota varietat de feminitats i masculinitats; una pràctica més que rellevant si ens referim especialment a la segona. I és que més enllà d'aquesta cosa fastigosa i moderna de les

noves masculinitats, fa molt temps que de masculinitat només n'hi ha una i, aquesta, ha de ser –sense cap mena de dubte– bàsica; si no ho és, no és masculinitat. M'explico? La masculinitat és com una d'aquelles antigues tarifes mòbils en que només disposaves de cent minuts de trucades i 10 missatges SMS al mes. Pregunta: serà el professional el mateix que la masculinitat? *No cal ni respondre, tornem al tema.* El que més em captivava de la pràctica drag és que, quan em transformava amb NegriKona o White Dràcula, en Pep i –les que em creia que eren– les seves característiques identitàries, desapareixien completament. “Naixem nus i la resta és drag” va dir RuPaul. Sens dubte, va ser una bona escola de formació que, més que encaminar-me a una feina esclavitzant (com fa la nostra educació), m'oferirà, fins el dia d'avui, la possibilitat de perdre–les totes (les feines). Inclús, em regalarà alguna querella. Sense llenya no hi ha foc i, sense arribar a les denunciades accions que Ute von der Arschficker va confessar el 2020 en un article del fanzine “Anarchie” (*no hi ha hagut res més transformador que follar-me tots els alumns que he pogut de la secundària no obligatòria*), sempre m'ha paregut interessant treballar la categoria sexualitat en els crims o performances en contra de la figura del professional que realitzo (més que el gènere, que ja em té una mica avorrit). Bell Hooks, Maria Galindo, Jasbir Puar

o, fins i tot, Patricia Amigot i Cristina Vega ens diuen alguna cosa així com que les artistes i educadores que amaguen el seu desig sexual quan treballen reproduïen l'ordre patriarcal i heteronormatiu. D'aquesta manera i sense donar-li gaires voltes (que segurament és la clau de tot plegat), ja fa temps que, quan percebo que es dona certa connexió amb alguna de les persones que participa en una de les "meves" formacions, m'atreveixo a prendre el risc de fer-li un petó als morros o, fins i tot, qualcun morreig. A mi, que era una de les poques dones heterosexuales que quedava en l'àmbit sociocultural³ i que ja saps que la meua transició va ser un mer capritx revolucionari, EM continuen AGRADANT ELS "HOMES". Conseqüentment, va ser relativament fàcil que aquesta "pràctica" anti professional la comencés a temptejar amb aquests éssers deplorables i adults (*més val no crear confusió en un dels pocs delictes que no atresoro*). Saps, la primera vegada que em vaig atrevir a fer un petó a un home en una formació per a professionals em vaig sentir vibrant d'alegria (li he fet un petó a la boca a un barbut en una formació; anava cridant en el meu interior). L'exaltació em va durar fins que em vaig assabentar que el personatge en qüestió era gai i que es moria de ganes que li entrés la llengua fins

³ Segons l'Associació de Professionals LGTBIQ+ de la Cultura, només una de cada deu de les persones que es reconeixen com a dones es consideren heterosexuales. Essent un 67% lesbianes i un 33% bisexuals (2024).

a la campaneta. Quina decepció! En tot cas, ho vaig continuar provant i sé del cert que en diverses ocasions s'ha donat la situació amb homes heterossexuals. Mai no ha passat res; vull dir, en cap de les cinc o sis institucions que ho he fet s'ha embolicat tan bèstia com perquè em facin fora per aquesta raó. De fet, deixant de banda una empena d'un "machote" que estava fent el màster del professorat en l'especialitat d'educació física, l'acte del que us parlo acostuma a ser una escletxa per a descomprimir la tensió que es genera a les sessions. Així és. Sempre hi havia hagut rialles fins que fa no gaire em vaig atrevir a fer el mateix amb una persona socialitzada com a dona i, a més a més, crec que, precisament, a conseqüència del meu atreviment, quan vaig tocar els seus llavis carnosos amb els meus vaig tenir un inesperat squirting que em va mullar visiblement els pantalons i va omplir un puto toll a terra. Sí, les glàndules i estructures internes d'una persona assignada dona en el seu naixement (per molt que realitzi un tractament amb testosterona) continuen existint i poden mantenir intactes les seves habilitats. Sigui com sigui, aquesta vegada no es van generar somriures o complicitats amb la resta de participants sinó que, al contrari, pareix que es van sentir més que ofeses. Excepte la protagonista besada, totes les altres alumnes van marxar i, *com estàvem esperant*, aquesta vegada sí, em van fer fora. Bingo! Has

vist "El dia de la marmota" de Bill Murray? Doncs això. En definitiva, a mi que no m'agrada treure conclusions vaig pensar que, més que perquè hagués fet un petó a una "dona", potser el que va passar és que les altres es van empenyar perquè no van tenir el seu; potser va crear malestar el fet que el meu gènere o sexe es descobrís confús; o, fins i tot, potser (no ho sé) em van voler menystenir per l'explosió plaent que vaig tenir. I és que algunes de les participants en la formació van poder intuir que jo era o havia sigut dona i, en aquest sentit, ja se sap que entre les esquerres apostem per una dona frígida que, a banda d'indefensa, no tingui cap desig o apetència sexual. *Les marranes al porno!* Per altre costat, aquell squirting va presentar a la sessió un líquid del meu interior i això era especialment nou. Jo, que no existeixo, feia temps que deixava anar pets i llufes a les formacions que les participants s'havien de fumar; però, aquesta vegada, era diferent: un ésser fluid i viu de dins meu havia sortit a saludar. *Algú l'havia de netejar.* Des de llavors, l'immón de Georges Bataille o el cos abjecte de Julia Kristeva m'ajuden a jugar amb aquell cos repulsiu que descompon la seva integritat a través de materials (com el semen, la sang, l'orina o l'excrement) per tal de trossejar la dicotomia entre interior-exterior així com superar els límits que ens conformen. L'abjecte s'oposa al jo i és el més autèntic que tenim; és allò que ens

adverteix que totes hem d'expulsar coses per poder viure i és allò que ens assenyala que totes som vulnerables. L'abjecte no és un objecte, sinó quelcom que trastorna una identitat, un sistema o un ordre. En definitiva, EL COS ABJECTE, com la performance no racional, NO SAP EXACTAMENT QUÈ ESTÀ BUSCANT, PERÒ ESDEVÉ i això és el fulminant. Recordo quan un pollancre em va dir: "Quina formació de merda". *Doncs ja et pots imaginar com va continuar.* En efecte, em vaig cagar en públic i, rodejat de fòbia i horror, vaig agafar un bon tall de merla de dins dels calçotets i li vaig oferir: "té, és tota teva; la vols degustar?" El nyofla es va desmaiar i vista la situació, vaig oferir-la a la resta per, finalment, fer-li una queixalada i mastegar-la a plaer. "Diuen que cada mos s'hauria de mastegar entre seixanta i vuitanta vegades, oi?".

LA MORT EVITA LA SERVITUD.

Per convèncer ja hi ha la publicitat. Ens hauria agradat acabar sense avisar i no fer un capítol de tancament. En general (ja saps que m'agrada generalitzar), els capítols finals dels llibres són densa deixalla que situa als lectors a l'altura del betum. Però mira, per una banda, això no és un llibre i, per l'altra, es veu que, en el nostre cos, encara hi ha una resta humana o educable que empatitza amb les persones que esteu mirant o llegint aquestes lletres. *Lletraferides!* Quin negoci aquest del llibre “eeeeee”; saps que vaig presentar la meua anterior publicació a vint editorials espanyoles polititzades amb relació als temes que ens ocupen i cap va valorar que el material que havia fet en català fos prou engrescador per traduir-lo al castellà? *[No encaja en nuestra línea editorial – Ho “has” de llegir com un ésser de llum que té la decisió sobre quins*

llibres publica una reconeguda (o no) editorial]. Fins i tot, *continuo amb l'anècdota*, en alguns casos vaig plantejar la possibilitat de suïcidarme perquè la publicació en castellà, post mortem, tingués més tirada i acollida [*Es que no publicamos autores muertos* – Ho “has” de llegir com un ésser de llum que treballa a una editorial reconeguda (o no) i que té resposta per a tot]. Per aquesta i moltes altres raons (com la censura o les exigències del mercat) hem decidit autoeditar aquest material. I mira quina paradoxa: vam poder començar-lo gràcies a un premi de la Generalitat de Catalunya (així encara creix la dosi d'incoherència). Si vols que et digui la veritat, deixa el llibret perquè la veritat no te la puc dir. Ara bé, si voleu que us diguem la veritat, *entenent que aquesta frase és una mera expressió introductòria*, us confessem que no confiem que tot això hagi sigut comprensible, però l'escriptura (que és qui mana) ens recorda que aquest detall no era important. L'escriptura volia continuar. Desbocada. En referència a la teva experiència, Eve Kosofsky Sedgwick esperaria que haguessis tingut una plàcida lectura reparativa; una lectura que t'hagi fet imaginar espais d'esperança o resistència, però, nosaltres, sincerament, aspirem al fet que hagi tingut una lectura paranoica. És a dir, tot i que t'hem avisat que això és un joc (real, però, al cap i a la fi, un joc), anhelem que hagi tingut una

lectura arrebossada d'hipervigilància i desconfiança. Si això ho hem denominat escripta, desitgem, com a mínim, que tu hagi fet o tingut una lectoputa. I és que per part nostra, fa deu anys que vivim amb la tensió dels qui intenten arrabassar els límits; què menys que tu aquí hagi patit una mica. *Ja ens ho agrairàs!* Saps, sempre havia imaginat que seria mare d'una família nombrosa i no sé exactament en quin moment això es va torçar. Envejo les que teniu fills.

Professionalment, en algun moment de la meua vida havia pensat que tenia prou habilitats per tenir "èxit". Sovint, considerava la possibilitat d'escalar posicions, càrrecs i responsabilitats en la piràmide administrativa dels àmbits que ens ocupen o, cosa equivalent, contemplava ser directiu d'una gran fundació internacional, conseller, ministre o, potser més fàcil i realista, ser la mà dreta d'algun d'aquests personatges repugnants que remenen les cireres. Per altra banda, sempre he tingut enveja d'aquestes companyes que reben i acumulen descomunals propostes institucionals i tenen la capacitat de desenvolupar-les de tal manera que tothom quedi entusiasmat. No sé com ho fan; quan "jo" treballo, ningú està satisfet (més aviat al revés). En tot cas, i el meu esforç m'ha costat, sembla que finalment ho he acceptat; tant el fet de no ser mare com el fet de no tenir una trajectòria "professional" amb compliments o amb grans llocs

de decisió política. La primera, la maternitat, la vaig més que solucionar adoptant un gos de la gossara, en Bimbu (si no tens gossos no et pots ni imaginar l'amor que em dona aquesta bola de pèl), i, la segona, l'ànsia de poder, encara avui la calmo repetint-me que NO SER ESCOLLIT ÉS NO SER VERIFICAT NI RECOLZAT i, en conseqüència, és confirmar que estic fent alguna mena de ferida o molèstia al sistema. Recordo quasi com un somni quan, cinc anys després de la mort del pare, vàrem viatjar les tres germanes i la mare a conèixer la nostra família africana. Entre memòries borroses, apareix amb tota nitidesa un petó al front de la meva àvia, així com una reunió de dones on totes parlaven -literalment- a la vegada. Res de la cosa ordenada que parla una persona i les altres l'escoltem. Semblava que ningú es tenia en compte, però, al contrari, hi havia una connexió i una avinentesa que mai més he tornat a viure. Em va causar tanta impressió que encara ara em ve al cos la sensació que vaig tenir. La meua reflexió va ser: ES POT PARLAR D'ALTRES MANERES A COM ENS HAN ENSENYAT I, AIXÒ, DEU PASSAR AMB TOT. Llegint a Fred Moten i Stefano Harney (que amb aquests noms tenen totes les paperetes per ser d'aquelles autores que ens inventem) podem dir que la negror (com la performance que es busca aquí) és la inclinació cap a l'espai que ha estat abandonat pel colonialisme o, cosa que és el mateix, l'espai que ha estat menystingut per la civilització

(l'ordre, la llei...). Com ens proposen ells, rebutgem les ofertes que rebem per a donar forma al soroll i transformar-lo en "música". Sentim el soroll, siguem el soroll. Però qui es pensava que podria abandonar la meua negror? Ben mirat, i *quina puta merda mirar bé*, aquell viatge a l'Àfrica va ser la llavor perquè arribés el dia on l'únic propòsit de la meua vida fos perdre el temps de manera estúpida, així com tombar tot el que sé i totes les coses inamovibles que se m'intenten imposar des del regne de la veritat. Malgrat que existeix una descomunal addicció a tenir les coses clares o a tenir la raó, aquí, que també la patim, ens hem preocupat i ens preocupem (perquè això no s'acaba mai) de "descolonitzar-nos" per tal de nodrir altres punts de vista. De fet, i m'agrada dir-ho perquè així em recordo a mi mateix que no estic aportant res rellevant, aquesta "recerca" tan sols es limita a aplicar teories –"poc escoltades"– sobre la negror, la discapacitat o el gènere a la quotidianitat i barbàrie professional dels àmbits social, educatiu i cultural. Com dirien algunes, això és un clar exemple de tràfic de pràctiques, objectes i significacions que va a la cerca de col·locar-se –sempre– en un altre lloc; en un nou lloc. En aquest sentit, el nostre caprici o obsessió no és només mirar a llocs que no són habituals, sinó també (i encara més fonamental) esfondrar la nostra forma viciada de mirar i, així, mutar cap a

una mirada desviada que desbordi l'ocularcentrisme (*el falologoculocentrisme hauríem de dir*). I és que abatre l'ocularcentrisme vol dir, primer, enderrocar el règim escòpic; és a dir, demolir no només la tirania de la vista per sobre dels altres sentits sinó també els modes de veure hegemònics de la nostra època, així com, encara més i pitjor, arruïnar els modes de veure hegemònics i contra hegemònics d'unes professions perverses com són -disculpa que em repeteixi i disculpa que em disculpi- l'educació, l'acció social i la cultura. Com diu la xilena Alejandra Castillo, hem d'enrunar el particular i complex ordre de domini visual que actualment descriu el que pot ser vist i el que no. A més a més, fulminar l'ocularcentrisme vol dir, en segon lloc i com diu la francesa Luce Irigaray, ensorrar la mirada (i la seva distància) per recuperar la materialitat del cos (i és que la mirada és el sentit que permet la separació). D'aquesta manera, estem molt contents (i això no és habitual en nosaltres) que aquest estudi es focalitzi en EL nostre COS (i només en el nostre) COM A TERRITORI I MATÈRIA D'EXPERIMENTACIÓ. De fet i com saps, el meu procés de transició no va sorgir d'una recerca identitària ni d'una lluita íntima contra el propi cos, sinó d'una maniobra per recuperar la invisibilitat i, així, en la penombra, intentar extirpar la màscara professional que no sé exactament com em vaig cosir. TOTA AQUESTA AUTO-

CORPO-RECERCA ES SOSTÉ SOBRE L'ESFORÇ
DESAGRADABLE, TITÀNIC I CONTINUO DE SEPARAR-SE DEL
QUE ÉS OBLIGATORI i, d'aquesta manera,
despersonificar-me o desparasitar-me del poder i de
l'estat. Contràriament, l'habitual en l'àmbit
social, cultural i educatiu és posar el focus en
tot el que passa a l'exterior d'un mateix. Que si
el diagnòstic, que si la metodologia, que si la
psicologia del desenvolupament, que si la biologia
del comportament, que si les persones al centre,
que si la vida al centre, que si el currículum,
que si recursos per a l'aula, que si el públic,
que si els seus interessos, que si l'exhibició de
l'obra, que si la participació ciutadana o la
democràcia cultural, que si les característiques
d'un col·lectiu o d'un altre, que si el control
dels cossos fora de la norma, que si el
finançament, que si les subvencions, que si
l'avaluació d'impacte... Al final, tot aquest enorme
afany o indústria dels menys humans (la falsa
indústria de l'ajuda) requereix veure les persones
a les quals s'apunta el nostre treball o amb què
treballem com a objectes d'estudi per extreure'n
dades (siguin usuaris, pacients, alumnes o
públics). Som el mateix que Google, Meta, Amazon,
Apple, Microsoft o TikTok; com diu Shoshana
Zuboff, que ho va titllar de capitalisme de
vigilància, exploten les dades que extraïem de les
persones per a un benefici privat i econòmic. Des
d'aquesta perspectiva, Darren McGarvey ens recorda

que el sector de les arts, els mitjans i les ONG funcionem com un poder imperial que veu-utilitza les comunitats més “pobres” com una forma de capital. És a dir, les comunitats més humils són vistes com a receptacles dels quals s’extreuen dades i relats per justificar i perpetuar el rol dels uns i els altres. Hi ha una processó constant d’estudiants, professors i professionals que s’internen en les entranyes de la “pobresa” per recollir el que necessiten i retirar-se als seus enclavaments per examinar les peces capturades al safari. Per la seva banda, i em sap greu dir-li *que no va pas descobrint la sopa d’all*, Gayatri Chakravorty Spivak assenyala que els subjectes subalterns queden emmudits dins dels discursos dominants. De fet (diu ella), inclús els nostres esforços per portar-los a escena, acaben reproduint les mateixes lògiques de poder que els oprimeixen. En aquesta situació, més que espremer i eliminar els cossos dels altres, el que aquí es fa o es declara té a veure en convidar les altres formes de vida al meu cos i, d’afegitó, recuperar l’antropofàgia cultural del brasiler Oswald de Andrade per tal de cruspir-nos els reglaments colonitzadors i homogeneïtzadors de la carn. Més que voler tornar “normal” el cos dels altres, s’empaita desnormalitzar el que és “meu” i, en resultat, que el nostre cos pugui ser una terra fèrtil on tot pot esdevenir i on tots els cossos poden ser (allò de no ser un nom o un adjectiu i

convertir-nos en un verb). Com bé sabeu, per aconseguir-ho, apostem per la "performance"; entesa com aquella intervenció efímera i no racional que força un esdeveniment que violenta als que es troben davant. En definitiva, fent el que mai faria un professional o fent el que està fora de l'especialització de la professió, lluitem per sortir de la disciplina i de les seves obligacions (ENS BARALLEM AMB LA MÀSCARA IMPOSADA); fent el que mai faria un professional o fent el que està fora de l'especialització de la professió, malmetem –encara que sigui una miqueta– la xarxa de dominació o la ideologia (EL PODER TROBA EN NOSALTRES EL SEU LÍMIT); i fent el que mai faria un professional o fent el que està fora de l'especialització de la professió, qui sap si podem empènyer cap a altres llocs o punts de vista –ni que sigui una miqueta– a altres professionals o persones implicades en aquesta global perversió. La veritat és que, en el cas dels que us guanyeu la vida treballant en els àmbits que tota l'estona estem citant, ho dubtem. La gent dels nostres sectors o, inclús, dels activismes, no esteu programats per canviar la vostra opinió i, quan ho feu, és perquè el canvi ve des de dalt, dels vostres informadors reputats o de les vostres majories. M'encanta com ho descriu Laura Macaya parlant de la immobilitat davant les violències sexuals: la nostra posició és cada cop més ferma i irrevocable i som incapaces que cap força aliena a

nosaltres mateixes ens faci canviar d'opinió o pugui modificar la imatge que tenim de nosaltres mateixes o dels altres. Així doncs, tornant al tema, la "performance" és un magnífic camp experimental que, de fet, en la mesura que tot és dramatització, no té res d'original. El fet transgressor d'aquesta blasfèmia de material (i transgressor entre moltes cometes) és que no parlem de la transparència, sinceritat, veritat o bonhomia de l'activista o del professional (tota una pantomima institucional); aquí partim de la base que tot és mentida, tot, excepte allò "actoral". Tan sols per molestar, ens agrada dir que tu segueixes una dramaturgia totalment guionitzada i dirigida per i cap a la política identitària (perseguint la conservació) i nosaltres, que –ara més que mai– no existim, performem, fem i, per tant, "som" tot el que escapa d'ella: TENDIM A LA PÈRDUA I L'EXPROPIACIÓ! La pràctica dolorosa que es presenta aquí no només persegueix l'heterodòxia (*que –personalment– sempre m'oblido del que vol dir*) sinó que també busca el fet trans. Per començar, perquè una de les persones que intenta intervenir en l'escriptura és trans i, per acabar, perquè aquest material i nosaltres mateixes vivim en transició crònica. *És un molt bon nom per a una malaltia o infecció, oi? TRANSICIÓ CRÒNICA.* Igualment, i ho repetim una i una altra vegada perquè quedi consistent, aquest material no pretén tenir la raó

o veritat, aquest és el nostre camí i res més lluny de voler seduir-te. *Quina puta merda la seducció*. En realitat, mentre la majoria de vosaltres continueu pensant i fent com penseu i feu, mentre us mantingueu en la performativitat o normalitat preponderant, jo (que no existeixo) continuaré essent expulsat de feines, però –també– continuaré essent “telefonat” (com deia la meva àvia) d’altres. Almenys fins que el món no canviï molt (ha de canviar molt), el que aquí es performa és confús, anormal, animal, natural, incivilitzat, contradictori, violent i sense sentit aparent. Aquí es FORMULA UN COS IMPROPER. D’acord amb això, i a tall de resum fanfarró (que es noti que sabem utilitzar la intel·ligència artificial), obeïm al que és vulgar, ordinari, aspre, dur, primitiu, puto, desequilibrat, groller, deforme i malalt del bufó de Philippe Gaulier; intentem representar totes les figures odiades, tots els personatges absents, totes les actituds prohibides, tots els discursos maleïts, totes les paraules arriscades, tots els gestos temeraris i tots els pensaments impossibles que proposa l’“irresponsable” de Pedro García Olivo; encarnem la consciència mestissa de Gloria Anzaldúa perquè habitem la ferida oberta i l’espai utòpic de les fronteres; perseguim la interrupció de val flores perquè volem desnaturalitzar les normes i esgarrar la veu predominant; travessem les Zones Autònomes Temporals que proposa Hakim Bey per tal

d'aconseguir la insurrecció invisible, així com l'autonomia fora del control de l'estat i del mercat; personifiquem l'espai erm de Josefina Ludmer, ja que estem en un "entre-lloc" on es dissolen les diferències entre ficció i realitat; surfegem el moviment de la línia de fuga que teoritzen Deleuze i Guattari per tal de realitzar una fugida creativa que explori formes de vida-professió impensades; ocupem el standpoint de Sandra Harding perquè ens marginalitzem per apreciar perspectives contra les estructures de poder; "som" el cos voluntariós de Sara Ahmed perquè vivim en contínua incomoditat girant l'esquena a la promesa de la felicitat; idolatrem l'individu incorregible de Michel Foucault perquè la nostra reincidència perillosa contra el poder desafiï els mecanismes de correcció de les institucions; utilitzem la superdisfressa del joker o comodí del teatre de les oprimides d'Augusto Boal per jugar qualsevol paper i adoptar qualsevol valor ("som" la carta que es necessita per esquinçar); restem a la "zona del no ser" de Frantz Fanon; passegem com el Flâneur de Charles Baudelaire perquè ens movem per la putrefacció observant-la amb certa atenció i distanciament; juguem a la sobreidentificació de Leo Bersani i Pier Paolo Pasolini per tal de subvertir els rols i identitats imposades per la norma a través de l'exageració; o transitem la liminalitat de Victor Turner perquè estem suspesos en un estat que tant

desestabilitza com renova l'ordre social.

Albercoc, cap de carabassa, ceballot, bleda, carxofa, cap de fava, però que n'és d'injusta la llengua catalana amb les verdures, no? I nosaltres amb els pagesos! I alguns pagesos amb la terra!

Fills de puta! Al final, destruir el nostre oponent és molt més important que el nostre propi benestar; estem disposades a plorar gotes de sang (o fins i tot morir) perquè tu, oponent, passis penes i fàstics. Aquí no volem acabar amb els problemes, aquí, tot i que, com saps, també podríem dir allà, volem acabar amb el món que els crea. TRANSCENDIM LES PARAULES PER INVENTAR ACTES QUE NO PUGUIN SER ABSORBITS I BLANQUEJATS PEL SISTEMA i, per això, ESTEM DISPOSADES A PERDRE LA DIGNITAT, LA FORMA, EL SENTIT I LES JERARQUIES. Tot, per destruir aquest panòptic de la professió que, en la mesura que redueix el col·lectiu que té poder i multiplica la massa sobre la qual l'exerceix, es perfecciona cada dia. Saps, tot just abans de vomitar aquest material, feia uns mesos que festejava amb n'Anthony Loffredo, un boig que, sota el projecte "The Black Alien", estava fent una transició a extraterrestre. Ja en tenia prou de pensadors i gent profunda; quina mandra. En el seu cas, m'encantava la il·lusió i senzillesa que ell expressava cap a la transformació i deformació contínua. Amb ell i, animat per ell, vaig estar uns mesos buscant clíniques privades on m'amputessin una cama. I és

que la fantasia d'esdevenir negre, trans i coix (un cos premium per a l'acció sociocultural) era, ara que estava enamorat d'un apardalat de tals dimensions, excessivament llaminera per deixar-la passar. Quan ja estava perdent la confiança en trobar un metge que accedís a amputar-me la cama, la vida em va tornar a regalar una sorpresa. Ja saps el que diuen els privilegiats: vigila amb les coses que desitges perquè es poden complir. En el moment exacte, aquell divendres m'havia arribat un ganivet de Sakai (Japó) que mesclava shirogami (白紙; acer blanc) i aogami (青紙; acer blau) en una peça única de forja que era ideal per a la meua cuina avantguardista (sí, m'encanta cuinar). Ja que el portava a la bossa (i emulant "Rhythm 0" de Marina Abramović), vaig deixar l'enlluernador ganivet sobre una de les taules que tenia l'aula de la formació. A més a més, com sempre una mica fatxenda, vaig convidar el grup a què l'utilitzessin en contra meua si ho creien oportú. No recordo res més que la sensació de la fulla entrant profunda i esgarrifosament a la cara interna de la meua cuixa dreta, així com els meus ulls mirant fixament els seus fins que vaig caure desplomats. I és que diuen que no hi ha res pitjor que una víctima miri als ulls del seu assassí. L'artèria femoral es va tallar i la sang, com la performance que es proposa aquí, brollava vermella sense control. Una hora més tard, els cirurgians van aconseguir aturar l'hemorràgia, però se'm va

generar una infecció que, precisament, no era la “transició crònica” de la qual parlàvem. Per salvar-me la vida, va ser obligatori amputar-me la cama. Imagina’t la increïble i pròspera sorpresa que vaig tenir al despertar-me del coma.

Fascinant. Segurament, la vida és menys important que el sentit d’aquesta i el joc, que s’allunya de qualsevol necessitat o supervivència, quan es porta al límit no té por a la mort. Per tal causa, he jugat a matar-vos, però tenia més que clar que qui podia morir era jo. La meva quasi mort revela tot el que intenteu reprimir i, des d’aquí, des de l’Hospital Universitari de la Vall d’Hebron, fa cinc dies que no dormo ni un minut per tal d’escriure aquest manifest. Perquè si el que faig quan treballo, que bàsicament és fer el que mai faria un professional, genera tanta coentor és que és necessari que en quedi constància.

COSOBERT; UN COS DESOBED IENT.

Si el fonament de la identitat de gènere és la repetició estilitzada d'actes en el temps i les possibilitats de transformar-la resideixen en la ruptura o resistència subversiva d'aquest estil après, les professionals dels àmbits social, educatiu i cultural també tenim la possibilitat de reconquistar la nostra càrrega política a través de l'escissió convulsa del nostre estil dictat. Pot un cos governat i controlat com el nostre rebel·lar-se contra els discursos, pells, carns i òrgans que el conformen?

La rebel·lió de la Maria no pren el poder de l'estat i no vol ser l'estat. La seva revolució, que podria ser perfectament la nostra, no és organitzada, no és completa i, òbviament, no és correcta. No és afable pel poder i, encara menys, no és gentil pels savis que ens assenyalen com han de ser les revoltes.

Maria Galindo

La història obscena i amarga de la Maria és el recordatori que podem esmunyir-nos de la ideologia.

Slavoj Žižek

La Maria és ambigua, no encaixa, no sabem on ubicar-la i escapa constantment de les categories. Molesta, altera, inquieta, desordena i posa en evidència la possibilitat d'evadir-se de l'ordre social imposat.

Asun Pié Balaguer